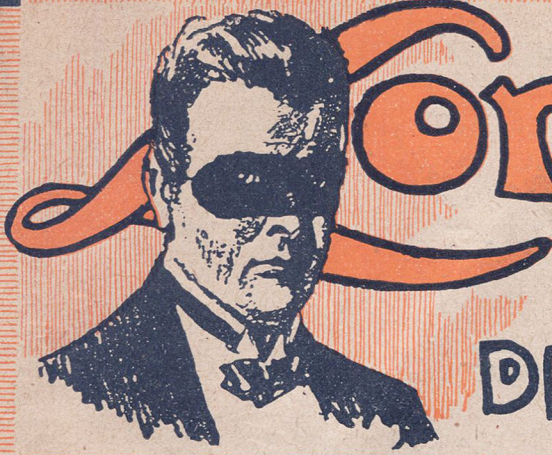

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 952

IN DEN GREEP VAN DEN DRANKDUIVEL

fr. 1.50

Crampton trok met een vloek de trekker van zijn dienstrevolver over, doch hoorde slechts het klikken van de haan op de ledige kamer. Raffles had er de kogels uitgenomen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

In den greep van den Drankduivel.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

MAISY.

De grens tusschen Canada en Amerika wordt over het algemeen goed bewaakt, zoo goed althans, als dit bij de zeer groote lengte van die denkbeeldige scheidingslijn mogelijk is. Maar zelfs de scherpste oogen van oplettende douanebeambten hadden toch onmogelijk kunnen waarnemen dat omstreeks elf uur in den avond een niet zeer groote maar blijkbaar buitengewoon snelle vliegmaschine die grenslijn overstak ten Zuiden van Winnipeg.

Dit toestel, van twee drijvers voorzien, zoodat men het ongetwijfeld voor een watervliegtuig moest houden schoot met buitengewone snelheid voort op een hoogte van bijna vierduizend meter, en na de bergen te zijn overvlogen, die zich verheffen rondom het Woudmeer.

De vliegmaschine daalde onmiddellijk aanzienlijk, zoodra zij zich bevond in het gebied der Vereenigde Staten, en het leek alsof de bestuurder in de duisternis een veilige plaats uitzocht om te landen.

Nu en dan flitste schuin voor aan de machine

een zeer krachtig licht aan, dat voor een korten tijd de aarde daar beneden verlichtte.

Dan werden dichte wouden zichtbaar, eenige verstrooid liggende huizen; dan weer uitgestrekte akkers, of een eindelooze prairie.

Maar dit alles scheen niet te zijn wat de bestuurder zocht, want telkens zwierde de machine weer verder, met een gierende vaart, totdat eindelijk het licht voor een paar seconden weerspiegelde in water!

De bestuurder keek den jongen man met zijn blauwe oogen die naast hem zat, even aan, en deze knikte, als om een onuitgesproken vraag bevestigend te beantwoorden.

De machine zweefde op dat oogenblik boven het kalme water van het Roode Meer, aan den voet van een bergketen, die zich uitstrekt in een richting van het Westen naar het Oosten.

In groote kringen daalde de trotsche kunstvogel naar dat glinsterende water, en streek er tenslotte met sterk verminderde snelheid en sierlijk als een meeuw op neer, gleed nog een honderdtal meters door en toen kon een

der opvarenden zonder al te groot gevaar het kleine anker laten zwieren, dat zich spoedig vasthaakte in den bodem, en toen lag de Adelaar — zoo was de naam van het toestel — stil op omstreeks een paar kabellengten van de geheel verlaten kust.

In de verte pinkten de lichtjes van een kleine stad, niet veel meer dan een dorp. Maar hier heerschte overal volmaakte rust.

De bestuurder had den stuurknuppel losgelaten, draaide zich half op zijn zetel om, en wierp een blik op de nog zeer jonge vrouw, die daar in de nauwe, lage kajuit lag, het hoofd ondersteund met een kussen, het lichaam gedekt met een wollen, dikke deken, ter bescherming tegen de felle koude die daar boven heerschte.

De vrouw leek veeleer op een meisje, dan op een volwassen vrouw, en zij kon nauwelijks twintig jaar zijn, maar op het marmerwitte gezicht teekenden zich reeds de sporen af van een te vroeg begonnen leven van vermaak — en van lijden niet lichamelijk, maar naar den geest. Zij sliep of zij was bewusteloos, want zij had niets gemerkt van de daling, en lag daar roerloos met gesloten oogen, zoodat de zwarte, lange wimpers diepe schaduwen teekenden op de bleeke wangen, toen de man die naar haar zag een lantaren aanknipte, om die snel weer te dooven.

Hij wendde zich tot den jongeren man die naast hem had gezeten en zeide zacht:

— Het is jammer! Zij is zoo mooi, zij is nog zoo jong, en zij ziet er uit, in haar slaap, of zij beter verdiend had dan lid te zijn van een troep schurken, die zich onledig houden met drank smokkelen! Nu, ik zal zien wat ik voor haar kan doen.

In de duisternis van de languitgerekte maar smalle kajuit bewoog zich iets, en een zwaar gebouwd man bracht een geweldige hand naar zijn mond, om een geeuw te verbergen, schudde zich als een hond die uit het water komt, rekte zijn armen uit zoo goed als dat ging in de smalle ruimte, en vroeg toen, nog slaapdronken:

— Wij zijn gedaald, naar het schijnt, Mylord?

— Ja Henderson, daarop lijkt het veel! antwoordde de aangesproken glimlachend. Je schijnt geslapen te hebben?

— Met Uw verlof, Mylord, ja, dat heb ik! Er viel niets meer te doen, en U had mij verlof gegeven! Maar nu ben ik voorloopig weer klaar wakker. Die drie uren slaap hebben mij

opgemonterd, wat valt er te doen?

— Niets anders dan dit meisje naar het dorp te brengen, en dan weer te gaan slapen, want ook mijnheer Brand en ik zijn zeer vermoeid. In meer dan zeventig uren tijds hebben wij geen oogenblik kunnen slapen, en het is volstrekt noodzakelijk dat wij onze schade inhalen. Zoodra dit beklagenswaardige schepsel in veiligheid is stijgen wij weer op, en zijn dan binnen tien minuten bij mijn ouden vriend Jackson, waar wij zullen slapen — een gat in den dag! En het is voor alles beter dat Maisy niet weet, waar wij de machine verbergen!

— Zij mocht je anders dankbaar genoeg zijn, om je niet te verraden! bromde Charles Brand. Maar ik geloof dat ze wakker wordt!

Inderdaad bewoog het meisje zich. Zij kwam langzaam overeind zitten, schoof de deken van zich af, huiverde even, wreef zich de oogen uit, tastte om zich heen, kreeg een arm beet, en slaakte een diep zucht, als van verlichting.

De lantaaren knipte weer aan, en met een pijnlijken trek om den kleinen mond moest het meisje even het hoofd afwenden. Toen vroeg ze, aarzelend nog:

— Waar zijn wij nu, John Raffles, en wat heb je met mij voor?

De groote avonturier dacht een oogenblik ernstig na, en begon toen.

— Wij hebben je uit de klauwen van je eigen vrienden de dranksmokkelaars kunnen redden, Maisy. Daaronder bevindt zich een vrouw, Scarlet Elly, de vriendin van jullie aanvoerder Jesse Kelly, die jaloersch is als een tijgerin, omdat zij vreest, dat je, willens of onwillens, haar plaats naast den chef zult innemen, en die je zal vervolgen tot het bittere einde. Geloof je dat je onder die omstandigheden veilig bent in New York?

— Neen — ik zal haar zeker uit den weg moeten blijven, en Kelly' ook, en dien verschrikkelijken Sloan, maar toch — ik moet naar New York terug!

— Je moet naar New York terug, herhaalde Raffles langzaam. Maar waarom? Waarom zou je je moedwillig in gevaar begeven? Je hebt nu tal van vijanden onder de smokkelaars, zij denken misschien zelfs wel dat je mij geholpen hebt om hen van dit kostbare kistje te berooven, en zelfs je leven loopt gevaar! Ik raad je dringend aan, elders je geluk te beproeven. Je bent nog zoo jong. Laat dit leven varen, kies een eerlijk beroep! Ik zal je voldoende geld geven om desnoods een half jaar ruim te kunnen

leven, en dien tijd kun je besteden om een eerlijken werkkring te zoeken.

Maar Maisy schudde het hoofd, wendde het gelaat af, en zeide zachtjes :

— Dat is voor mij te laat, John Raffles!

— Te laat? Welk een dwaasheid! Je bent nog bijna een kind!

— De hemel weet dat ik dat niet meer ben! riep het meisje op bitteren toon. Daar hebben die kerels wel voor gezorgd, daar in Broadway! Ik zeg je dat het te laat is, en dat ik onherroepelijk verbonden ben aan de onderwereld! Daar hoor ik thuis — daarheen zal ik ook terugkeeren! Maar niet minder groot is mijn dank, Raffles, dat je mij gered hebt!

— Beloof me dat je niet zult terugkeeren, drong Raffles nogmaals aan.

Maisy fronste even de mooie wenkbrauwen, en toen mompelde ze :

— Ik weet niet — ik kan nog niets beloven — ik zal het probeeren!

Brand had vol verbazing en diep medelijden toegeluisterd. Die vrouw daar maakte deel uit van een smokkelaarstroep, en toch was zij niet geheel bedorven. Integendeel, diezelfde Maisy had nog nauwelijks een etmaal geleden de woede van de bandieten gaande gemaakt door voor hem en Raffles te pleiten, toen zij zich in handen van Jesse Kelly den smokkelaarschef en de zijnen bevonden, aan boord van het snelle smokkelvaartuig, de Wellington.

Als door een wonder waren Raffles en Brand toen gered, en op hun beurt hadden zij Maisy kunnen ontrukken aan de begeerende klauwen van een kerel, zekeren Ted Sloan, die haar voor zich had willen opeischen, op gevaar af, door zijn woedenden chef als een dolle hond te worden neergeschoten. Dadelijk daarop was de vlucht met „De Adelaar” gevolgd, en het resultaat van al die gevechten en die slimme zetten van beide partijen was nu, dat Raffles tot tweemaal toe de smokkelaars op de kusten van New-Foundland een zeer aanzienlijk bedrag had kunnen afnemen, bestemd voor den aankoop van gesmokkelde drank, en dat zij nu met dat vreemde schepseltje, half frissche bloem, half giftige paddestoel, hier in dit afgelegen deel waren van de Noordelijke Staten, op een half uur afstands gaans van een klein dorp, aan een zijlijntje gelegen.

Raffles had even nagedacht, en zeide toen :

— Dan is het oogenblik aangebroken, Maisy, dat onze wegen zich scheiden. Wij zullen je naar het dorp brengen, waar wel een herberg zal zijn, of zelfs een goed logement, en dan

moet je overnachten, want je bent zeker nog zeer vermoeid.

— Ik ben doodop — ik ben gaar! antwoordde Maisy met een kort lachje. Zei je iets van geld?

— Zwijgend maakte Raffles het ijzeren kistje open, telde een aantal bankbiljetten af, maakte er een pakje van, en gaf haar dat met de woorden :

— Zie daar! Dit is vijf duizend dollars — het zal voorloopig wel voldoende zijn, denk ik! Je doet werkelijk het verstandigst, je voorloopig schuil te houden!

Maisy gaf geen antwoord, maar deed het pakje bankbiljetten in haar japon verdwijnen bij gebrek aan een handtasch, streek heur haren glad, klopte Brand vertrouwelijk op zijn wang, en zeide luchtig :

— Dat hebben we dan al weer gehad, jongens! Jullie zijn heel aardig voor me geweest, en ik dank je. Heeft iemand soms een sigaret voor me? Die dikke beer daar soms, die er uitziet alsof hij niet echt is, en maar een grapje van een speelgoedfabrikant? Dank, je, reus!

Henderson, die er inderdaad in zijn dikken, ruigen jekker wel wat uit zag als een vreemd monster, had haar hoofschuddend een sigaret gegeven, en mompelde voor zich heen :

— Het is me er eentje! Binnen een jaar is er al niets meer aan te bederven!

Maisy was door de kleine opening in de kajuit naar buiten gekropen en haalde, staande op een der drijvers, met diepe teugen den zuiveren, frisschen nachtwind in. Zij trok zoo krachtig aan haar sigaret, dat het weinigje vuur telkens haar gelaat in een rooden gloed zette.

Voor het overige stond ze doodstil, en Brand, die haar gadesloeg, zeide acht ;

— Het is alsof zij ergens naar luistert!

— Helaas — zij luistert naar de lokkende klanken van New York, vrees ik, antwoordde Raffles op even zachten toon. Zij is als een mug die om de kaars vliegt, totdat haar vleugels verbrand zullen zijn, en zij neerstort, en dan voor goed! Het is jammer, ik kan niet zeggen, hoe jammer ik het vind.

Hij greep naar zijn pet van dik laken, zette die op, stak een revolver bij zich, en vervolgde kortaf :

— De boot, James!

De Adelaar voerde een gummivouwboot mede, die in een paar minuten kon worden opgesteld, en al spoedig dreef het vaartuigje,

dat gemakkelijk twee en als het moest drie personen kon bevatten op de oppervlakte van het duistere meer. Maisy stapte er voorzichtig in, Raffles nam achter haar plaats, en greep de korte roeiriemen.

Hij wendde zich nog eens om naar Brand en zeide:

— Over een uur ben ik stellig terug. Wij hebben hier volstrekt niets te vreezen, want de streek is volkomen verlaten op dit uur. Mochten er nieuwsgierigen komen, die het geluid van den motor hebben gehoord, dan verzin je maar iets.

— En als er onder die nieuwsgierigen een veldwachter is, een ordebewaarder?

— Dan verzin je er nog iets bij! Tot straks.

— Dag jongens! zong de heldere stem van Maisy over het stille water. Ik zal jullie wel nooit terug zien, denk ik maar vergeten doe ik jullie zeker niet. Eigenlijk is het jammer — ik geloof dat ik smoorlijk verliefd zou worden op dien grooten beer! Nu, misschien is het maar beter zoo! Adieu!

— Adieu, Maisy — wij wenschen je het beste toe! zeide Brand ernstig.

De riemen plasten al zachtjes in het water, en de afstand was al zoo groot dat men had moeten schreeuwen, om elkander te verstaan.

Geen van beiden sprak tijdens den korten tocht. Binnen vijf minuten had het gummi-vaartuigje de kust bereikt. Er was nergens een aanlegplaats, dus stapte Raffles kalm in het water, nam Maisy in zijn armen, en droeg haar naar het rotsige strand, de gummi boot achter zich aantrekkend aan een touw.

— Dat was wel prettig! zeide Maisy ronduit, toen hij haar weer neerzette. Het is eigenlijk jammer dat je niet bij ons kunt zijn. Wat zou er te verdienen vallen als we Raffles in ons midden konden hebben!

— Zeg zulke dingen niet, Maisy, die jou en mij oneer aandoen! Je weet heel goed dat ik mij nooit zou schikken onder de bevelen van wie dan ook, en zeker nooit zou willen meedoen aan al die duistere ondernemingen, waarbij het leven van een mensch niet telt! Geld te veroveren door middelen, en in vereniging met zulke menschen — bah!

Het is vol spanning, het is gevaarlijk — maar het is vol romantiek zeide het meisje zacht, terwijl zij voortliepen in de richting van de lichtjes.

— Ja, jij hebt mij reeds van die romantiek verhaald! zeide Raffles spottend. Maar het is romantiek van een zeer slechte soort! Laat

mij over een jaar eens hooren hoe je over haar denkt! Sluipmoord en omkoopning — verraad en onderlinge spionage, dat is die hooggeroemde romantiek! Braspartijen en roof, gekochte vrouwen, de laagste diefstallen, geld dat wordt weggesmeten zonder doel, zonder eenig nut! Een bederf op groote schaal, dat een heele natie aanvreet, die waarlijk beter verdiend heeft!

Maisy gaf geen antwoord. Met gebogen hoofd liep zij lang zwijgend voort, dicht tegen Raffles aangedrongen, daar zij vreesde, in de dichte duisternis den weg te zullen verliezen. Reeds doemde het eerste huis op van het dorp, toen zij stil stond, naar Raffles opzag, en zacht vroeg:

— Wat ga je nu verder doen?

— Vechten! antwoordde Raffles kortaf. Meedoogenloos vechten tegen jouw vrienden, tegen de omgekochte politiebeambten, tegen het heele stelsel van walgelijke, door en door rotte misstanden! Misschien vecht ik tegen windmolens! Het zij zoo! Maar het is romantiek, Maisy — zeer romantisch, en ditmaal is het romantiek van de goede soort! Ik geloof dat daar het logement al is! Ja, ik herken het uithangbord. Haast je, voor die goede dikzak, die daar het bevel voert, en dien ik wel ken, je buitensluit! Ik zal hier wachten tot ik je heb zien binnen gaan. Vaarwel, Maisy — en tracht dit leven prijs te geven, dat je vroeg of laat vreeselijk zal berouwen!

Raffles wachtte nog tien minuten, maar toen zij niet terugkeerde en hij zag dat een venster op de eerste verdieping verlicht werd, keerde hij terug, meer bewogen door dit nog zoo jonge leven, dat verloren dreigde te gaan, dan hij zich zelf wel wilde bekennen. En dat had een enkele misstap, het blinde vertrouwen op een ellendigen schurk te weeg gebracht! Als die man er niet geweest was, zou zij niet uit het ouderlijke huis zijn weggelopen, en zich niet hebben aangesloten bij een troep smokkelaars van de ergste soort.

Zonder ook maar iemand tegen te komen bereikte hij de plek weer waar het bootje lag, stapte er in, maakte het touw los, en roeide terug naar de vliegmaschine, waar Brand en Henderson nog wachtten, ofschoon zij nauwelijks de oogen geopend konden houden.

Er werden geen vragen gesteld, en geen antwoorden gegeven, maar allen dachten aan dat jonge schepseltje, dat daar nu geheel alleen vertoefde in dat landelijke hotel in het hooge Noorden, op honderden mijlen van het

machtige New York, dat haar riep en toeklonkte uit de verte.

Zij stegen zoo spoedig mogelijk op, en nog geen tien minuten later — de snelheid had meer dan vijfhonderd kilometer bedragen — streek de Adelaar weer neer, maar ditmaal op een uitgestrekt braak liggend land, toebehoorend aan den ouden boer Jackson, een zwijgzaam man, die daar met zijn vrouw en twee zoons de groote hoeve bestuurde, en die Raffles blindelings was toegedaan.

De vliegmaschine werd weder veilig ondergebracht in een daarvoor bestemde loods van plaatijzer, de drie mannen begaven zich naar het huis, werden door den ouden boer zelf ontvangen, en sliepen nog geen tien minuten later vast.

Zij sliepen zelfs negen uren aan een stuk, zoo'n groote behoefte hadden ze aan slaap, en zij ontbeten geheel alleen in een ruime, zonnige kamer, aten van het versch gebakken brood, de geurige kaas, het koude vleesch, de dikke melk, alsof zij geheel uitgehongerd waren, en het was omstreeks tien uur in den morgen toen zij den kleinen wagen vroegen om hen naar het station te rijden.

De oude Jackson spande zelf in, en zelf reed hij Raffles en zijn beide metgezellen naar het station. De rit duurde omstreeks drie kwartier, en elk kwartier had hij een paar woorden gesproken. Hij vroeg niets, wilde nooit iets

weten, stelde zich tevreden met een handdruk en zou zich hebben laten dooden voor dien Engelschman, die van zoover kwam, en dien hij zoo zelden te zien kreeg. Zoo was Ole Jackson, de Zweedsche boer!

De drie mannen moesten nog een half uur wachten op een trein.

Het was de Pullmantrein die van Winnipeg en nog van veel verder komt, en die recht door gaat naar New York. Hij doet over dien afstand ruim twee dagen.

Raffles en Brand namen plaats in een der Pullmanncars, en Henderson ging wat verder zitten.

Om een uur ongeveer bereikten zij de vrij groote stad Fargo. De trein stopte daar vijf minuten. En onder de reizigers die den grooten Pullmannwagen binnenstapten zagen Raffles en Brand als eerste Maisy Hopkins!

Zij had zeker ergens een mantel gekocht, een hoed, een reistasch, en zij zag er heel bekoorlijk uit.

Bij het voorbijgaan door het breede gangpad zag zij de twee mannen zitten, slaakte een lichten kreet, werd beurtelings rood en bleek, en zei, neervallend op den zachten bank tegenover hen:

— Het is sterker dan ik. Het roept me met zooveel kracht dat ik geen weerstand kan bieden, er mag van komen wat wil. Waar is de dikke beer? Ik moet een sigaret hebben

De bekende DUBEC Cigaretten
 begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag
 Thans meer dan 500000 per dag

HOOFDSTUK II.

DE VELDTOCHT NEEMT EEN AANVANG.

Het was vier uur in den middag toen de trein eindelijk na een vermoeiende reis het Terminus station van New York binnen reed. Voor hij geheel stil stond had Raffles de hand van het meisje gegrepen, had haar naar een stil hoekje gevoerd, en daar zeide hij:

— En zal het afscheid nu voor goed zijn, Maisy?

— Ik ben er wel bang voor! zeide het meisje. Het zou niet goed zijn als wij bij elkander werden gezien, voor geen van beiden!

— Dat is zoo! En nu gaat de strijd beginnen, Maisy, ik waarschuw je! En ik zou zonder medelijden zijn!

— Maar dan zie ik je misschien toch nog terug! zeide Maisy met voorgewende luchthartigheid.

Maar Raffles schudde het hoofd en zei:

— Dat denk ik haast niet! Misschien zal ik jou zien — maar jij mij waarschijnlijk niet! Hier in New York beschik ik over tal van middelen, om mij onzichtbaar, of tenminste onherkenbaar te maken. Niemand van je vrienden weet waar ik ben. En als je ooit mijn hulp mocht behoeven, roep die dan in zonder aarzelen, en ik zal je bijstaan! Mijn vriend en ik zijn nog altijd je schuldenaars!

Hij drukte haar nogmaals met kracht de hand, heel even werden haar oogen vochtig, het was alsof zij hem wilde terughouden, maar toen snelde zij uit den langen wagen, klouterde vlug het trapje af, en was in een oogwenk onder het talrijke reizigerspubliek verdwenen.

De twee mannen zagen nog even het kokette hoedje dicht bij den uitgang, en daarop scheen Maisy Hopkins voor goed uit hun leven te verdwijnen.

— Zij heeft het zelf gewild! zeide Raffles zacht. Zij heeft geen weerstand kunnen bieden aan den lokkenden roep van deze gevaarlijke stad. Waarschijnlijk is zij ook niet geschikt voor een leven in een kleine plaats, waar niets gebeurt. Zij moet het geraas van de auto's en het ophitsend rhythme van de jazzbands om zich heen hebben, de luxe van nachtkroeg, en het gevaar van de straat! Maar zou zij wel

beseffen dat zij als het ware vogelvrij verklaard is? Die schurk van een Kelly zal zeker al het mogelijke doen om haar in z'n macht te krijgen zoodra hij weet dat zij weer hier is!

— De kerel zal wel half ziek van woede zijn, omdat hij met zijn groote lading drank in zijn maag is blijven zitten, als gevolg van het feit, dat wij de koopsom hadden — hadden —

— Laten wij zeggen: ontvreemd, Brand, dat klinkt fatsoenlijker! vulde Raffles met een glimlachje den zin aan. Ja, onze Kelly zal zeker heel kwaad zijn, dat hem dat buitenkansje is ontgaan. Het is de vraag of hij al weer hier is, want hij zal zeker alles in het werk stellen om zijn scheepslading drank aan den man te brengen desnoods met verlies.

Raffles en Brand hadden hun kleine valiezen ter hand genomen, en een oogenblik daarna stonden zij weder midden in de woeling van de reusachtige stad, met, in de verte, het oog op de talrijke wolkenkrabbers, die nog maar steeds als paddenstoelen uit den grond schenen te schieten.

Henderson volgde op een veiligen afstand, zorgdragend dat hij niet al te zeer in het oog liep. Op het tamelijk groote plein bevonden zich heel wat menschen, en het kwam Brand voor, dat een paar kerels hem en Raffles scherp opnamen. Hij maakte Raffles deelgenoot van dien indruk maar deze haalde de schouders op en zeide:

— De zaak is hier natuurlijk al uitgelekt, want een telegraaf is sneller dan een trein, en waarschijnlijk wordt er wel naar ons uitgekeken! Intusschen, wij zullen het gebroed spoedig genoeg op een dwaalspoor hebben gebracht! Als wij maar eerst weer in ons huis zijn, zonder dat het gemerkt is.

De beide mannen namen een taxi, maar Raffles lette er scherp op, dat de wagen niet afkomstig was van een standplaats op het stationplein, maar toevallig voorbij reed, en toen zij eenmaal reden keek hij herhaaldelijk door het achterrautje, tot dat hij er volkomen zeker van was, dat niemand hen volgde.

De rit duurde lang, want de auto moest

New York bijna in haar geheele lengte doorkruisen.

Hoog in het Noorden liet Raffles den chauffeur stoppen en de twee vrienden stegen uit.

Zij bevonden zich nu ter hoogte van het van Corflandt Park, waar de buitenwijken beginnen.

Zij liepen zwijgend verder, na zich te hebben overtuigd, dat de taxi was weggereden, maar niet voordat zij zekerheid hedden, dat Henderson hen op eenigen afstand begon te volgen.

Rechts van hen strekte zich een groot plantsoen uit, goed onderhouden, en daar voorbij lagen de huizen nog ver uit elkander, en sommigen hadden zelfs tuinen, iets buitengewoon zeldzaams in een stad als New York waar de vierkante meter grond soms duizenden waard is.

Naar een van die afgezonderd liggende huizen met slechts één verdieping richtten de beide mannen hun schreden.

Zoodra Raffles de voordeur met een huis-sleutel geopend had, en zij binnen waren, begon hij:

— Er kan niet aan getwijfeld worden, Brand — dit huis ligt te ver voor mijn doel! Wij zullen het houden als een soort van toevluchtsoord, in geval van een achtervolging. Het zal echter noodzakelijk zijn, dichter in de buurt te wonen van ons operatieterrein! Zoodra de lucht een weinig gezuiverd is, zullen wij de meeste van onze vermommingen overbrengen naar een punt, in de buurt van Broadway, dat is dus bijna aan den Zuidpunt van Manhattan, een paar uren rijdens met een auto hier vandaan! Wij zullen daar een paar kamers moeten huren, maar die moeten met groote zorgvuldigheid worden uitgezocht! Een huis met een enkelen uitgang is voor ons ongeschikt, om te beginnen! Een brandtrap echter is even onmisbaar als een achteruitgang! Mij dunkt dat zoiets wel te vinden moet zijn.

Brand trok een benauwd gezicht, en vroeg met weinig geestdrift:

— Hoe lang zal deze strijd tegen de overmacht ongeveer duren, denk je?

— Wel, dat zal van de omstandigheden afhangen! antwoordde Raffles luchtig. En natuurlijk ook van den staat van ons humeur! Het is mogelijk dat ik er over een paar dagen welgenoeg van heb — maar aan den anderen kant ook weer wel denkbaar, dat de strijd zo zeer spanend en belangwekkend is, dat hij mij heel goed kan vermaken!

— Een fraai vooruitzicht! bromde Brand

— Toch, ik vecht liever met een haai, en een browning als wapen dan een pennemes!

— Komaan, Brand, zoo erg is het niet, hernam Raffles lachend. Bedenk toch eens, van hoeveel nut ons optreden kan zijn!

— Nut? Voor wie of voor wien dan?

— Nu — in de eerste plaats voor ons, hoop ik, maar dan toch ook voor de samenleving!

— Het is een Amerikaansche samenleving en daarin stel ik geen belang! zeide Brand knorrig, terwijl hij zijn hoed neerwierp. Laat iedereen voor zich zelf zorgen.

— Neen, Brand! Wij zijn verplicht anderen te helpen, omdat wij nu eenmaal beschikken over de middelen, de ervaring, — en ik geloof ook wel te mogen zeggen: den moed! Want die is zeker noodig om het op te nemen tegen mannen als Kelly en Crampton!

— Crampton, de commissaris van politie? riep Brand verschrikt uit.

— Zeker! Het is immers een publiek geheim dat de politie in de groote steden van Amerika door en door bedorven is, aangestoken door gelddorst, omkoopbaar, en een zeer gevaarlijk wapen in de handen van schatrijke beroeps-politici. Natuurlijk zijn er goede elementen onder, ijverig en plichtgetrouw — maar langzamerhand beginnen die de minderheid te vormen! De agent die niet van nature een schelm is, die is maar al te dikwijls bang! Bang voor zijn eigen meerderen, die niet gediend zijn met al te veel ijver!

— Maar een strijd tegen Crampton is levensgevaarlijk! Die man is zeer machtig, en men fluistert zelfs dat hij een intiem vriend is van Al Capone!

— Al was hij een vriend van Beëlzebub zelf — ik zal hem aanvallen! zeide Raffles vastberaden. En nu aan het werk, want ik geloof dat daar onze vriend Henderson is!

Inderdaad werd de voordeur opnieuw geopend en de reus trad binnen.

Raffles zag dadelijk dat zijn gelaat een zorgelijken trek had, en hij vroeg:

— Wat is er, James? Is er onderweg iets gebeurd?

— Gebeurd is er niets, maar mijn chauffeur nam me een beetje al te aandachtig op, toen ik uitstapte om hem te betalen! Erger nog, hij scheen aanstalten op maken om mij stilletjes te volgen, en ik heb een list moeten gebruiken, om hem te ontkomen. Ik ben bij een drogist binnen geloopt. En toen hij daar kwam was ik al weer weg — door de achterdeur!

— Weet je zeker dat die man je spoor bijster geworden? vroeg Raffles, tusschen wiens wenkbrauwen een rimpel verschenen was.

— Volmaakt zeker Mylord!

— Wij zullen ons toch moeten haasten, om hier weg te komen Brand! Men zou waarlijk zeggen dat het bericht van onzen terugkeer al bekend is bij alle schavuiten die in dienst staan van de een of andere bende. Vlug voortgemaakt dus. En laten wij den grootsten zorg besteden aan ons uiterlijk, want daarvan kan heel wat afhangen. Misschien zelfs ons leven.

Onmiddellijk zetten zich de drie mannen aan het werk. Henderson zou opnieuw een neger zijn, want dat maakt den mensch nog het meest onherkenbaar, en dat had een man van zijn afmetingen wel noodig! Hij maakte zijn gelaat donkerbruin, met behulp van een kleurstof, die niet afgaf en alleen maar te verwijderen was met een ander chemisch middel, en waarbij zijn donkerblauwe oogen grijs leken, van dat eigenaardige grijs, dat sommige Mulatten hebben. De pruik was het lastige punt, want Mulatten met vlasbond haar zijn er nu eenmaal niet, maar Raffles had gezorgd voor een hoofdtooi, die niet alleen uitmuntend paste, maar volkomen echt scheen, en den reus inderdaad onkenbaar maakte.

Raffles zelf deed zijn gelaat een paar veranderingen ondergaan, met behulp van streepjes en lijntjes, die zijn geheim waren. Toen hij gereed was leek hij tien jaren ouder en zag er uit als een klerk die naar werk zoekt, maar het wel niet meer zal krijgen omdat hij te oud is. Hij had sjofele kleederen aangetrokken, een gummiboordje, een rafelige, hier en daar glimmende das, en toen hij zoo rondliep door het vertrek, geheel in het karakter van den man dien hij moest voorstellen, verbaasde Brand zich voor de zooveelste maal over het buitengewone acteurstalent van zijn geheimzinnigen vriend.

Hij zelf had een overall aangetrokken, een van die werkpakken die weinig in het oog vallen, en waarvan de drager electricien, gasfitter, bestuurder van een vrachtwagen, bierbrauwersknecht, of bediende van een drogist kan zijn en nog twintig andere ambachten kan uitoefenen. Een waterachtige stof, op zijn gelaat gebet, had bij het opdrogen een gelige kleur gekregen, zoodat hij er uitzag als iemand die aan de lever lijdt. Ook zijn haar was een weinig geverfd. Hij had een bril opgezet met platte glazen en ook hij behoefde niet meer voor een herkenning te vreezen.

De duisternis begon te vallen toen zij gereed waren met dit werk.

Vervolgens ondernamen zij iets anders;

dat ook van groot gewicht was. Er moest een bergplaats worden gevonden, voor een groot deel van het geld, hetwelk Raffles den dranksmokkelaars op zulk een bijna geniale wijze afhandig had gemaakt. Het zou te gevaarlijk zijn, alles mede te nemen, en aan een bank dacht hij in den crisis-tijd zelfs niet.

Er werd dus uit den vloer van een der bovenkamers een klein stuk gezaagd, in de ontstane opening werden de twee ijzeren kistjes gezet, die tezamen een kapitaal bevatten, het uitgezaagde stuk plank werd weer op zijn plaats gelegd, en daaroverheen werd het vloerzeil gelegd.

Het was geheel donker toen de drie mannen tenslotte achtereenvolgens het huis verlieten. Ieder had zijn instructies. Henderson sloot de rij. Hij droeg op zijn stoeren nek een kleinen, heel eenvoudigen koffer, waarin zich kleedingsstukken, pruiken, en andere vermommingsmiddelen bevonden. Zonder die zou het een man als Raffles zeer moeilijk vallen den strijd aan te binden tegen de benden, of zich zelfs maar staande te houden in de worsteling.

Ieder afzonderlijk nam ook een taxi, weer van de plaats waar de geheel verlaten woning lag, maar Raffles en Brand begaven zich samen naar het kleine volkshotel, dat zich op den hoek van Broome Street en Attorney Street bevindt. Dat zou voorloopig hun hoofdkwartier zijn, en het was gunstig gelegen, want het bevond zich nauwelijks tien minuten gaans van East Broadway.

Dadelijk nadat zij zich geïnstalleerd hadden in hun logeervertrek, en wat hadden gegeten, begaven de twee mannen zich op zoek naar een geschikt verblijf.

Dat was vrij moeilijk, en zij bezochten wel tien huizen, voor zij tenslotte iets gevonden hadden dat Raffles in alle opzichten voldeed!

Het huis stond op den hoek van twee straten, en het had niet alleen aan beide straten een uitgang, maar nog een derden aan de achterzijde, naar den kant van een soort binnenplaats, die door een lage schutting was afgesloten van de omringde huizen. In die schutting bleek een deurtje te zijn, en het scherpe oog van Raffles had al spoedig ontdekt, dat dit in verbinding stond met een zogenaamd onderstuk, een bergruimte, waarschijnlijk in gebruik bij een voddenkoopman.

De kamer die zij wilden huren lag op de eerste verdieping en keek uit op de binnenplaats. En aan die zijde bevond zich een klein balkonnetje, of beter gezegd, een

Fransch raam, met openslaande deuren dus.

Er was ook nog een hokje voor aan de straat, en ook dat huurde Raffles. Het stond door een smal gangetje, gevormd door twee aan elkaar grenzende kasten waaruit het tusschenschot was weggenomen, in verbinding met de achterkamer, maar had zelf nog een deur die op de gang uitkwam, en van daar leidde een smalle trap naar de voordeur. Het was een zeer ouderwetsch huis op de grens van een volksbuurt, en niemand zou daar stellig op twee mannen als zij geleken letten.

Niet zoodra hadden zij deze stelling ontdekt, of zij besloten, er zich op vreedzame wijze van meester te maken, ten einde van daaruit den vijand met het snelvuur van hun slimheid en hun moed te kunnen bestoken.

Een paar uren later waren zij er dan ook reeds geïnstalleerd, en Henderson betrok dien zelfden avond een kleine kamer in een vlak bijgelegen logement.

Raffles had een week huur vooruitbetaald, en de huisbaas nam verder geen notitie van hem — over het algemeen neemt men heel weinig notitie van elkander in een stad als New York.

De avond verliep volmaakt rustig, de drie mannen begaven zich zeer vroeg naar hun legerstede en zij sliepen weder lang, en toen zij opstonden waren zij gereed voor hun gevaarlijke onderneming.

De dag werd verder besteed aan noodzakelijke inkoop, en Raffles en Brand schaften zich als onmisbaar wapen in een der grootste zaken keurig gesneden rokpakken aan. Daarbij kwam nog een smoking, overhemden, dassen, en toen konden zij zeggen dat hun wapenrusting geen gevaarlijke gaten meer vertoonde!

Het was pas laat in den avond, toen de twee mannen het huis verlieten langs den achteruitgang en met behulp van een sleutel, dien Brand pas-klaar had gemaakt, na ongemerkt een wasafdruk te hebben genomen van het

slot der deur, die naar het aangrenzend pakhuis voerde.

Niemand lette op hun heengaan, en trouwens, niemand had het kunnen zien, want door een gelukkige omstandigheid bezat de schutting waarin dat deurtje zich bevond nog de overblijfselen van een soort van afdak, dat waarschijnlijk het restant was van een voormalig kippenhok, en dat nog maar op een paar wankele latten rustte. Maar wankel of niet — het bood een voortreffelijk afweermiddel tegen alle onbescheiden blikken van burenen, en wie zich eenmaal onder dat dakje bevond, kon de deur openen, zonder dat iemand het zag, tenzij hij zich toevallig juist in het onderste gedeelte van het huis bevondt. En dat gebeurde zoo goed als nooit, en zeker niet des avonds, want het onderhuis werd gevormd door een klein winkelzaakje, met een voorraad ruimte aan de achterzijde, vol pakken en kisten, en dozen, die tot halverwege de morsige ramen waren opgestapeld.

Zoo verlieten zij dan als deftige heeren hun schuilplaats, gingen ongemerkt door het pakhuis van den voddenkoopman, en bereikten een breede straat zonder dat het bijzonder opviel.

Zij slenterden naar Broadway, nauwkeurig lettend op hun omgeving, en terwijl Henderson op een afstand van een vijftigtal meters volgde.

Voor den schitterend verlichte ingang van een klein revuëtheater dat tevens een overbekende nachtkroeg was, stond Raffles plotseling stil en stootte Brand onmerkbaar aan.

De jongeman volgde de richting van zijn blik, en zeide schouderophalend:

— Het was immers te voorzien — zij schijnt er evenmin buiten te kunnen als een opiumschuiver buiten opium.

Vlak bij den ingang stond een nog zeer jonge vrouw te praten met een man die er uitzag als een beroepsdanser.

Het was Maisy Hopkins.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFSTUK III.

JESSE KELLY DOET ZAKEN.

Het meisje verdween langzaam met den man met zijn olijkleurige gelaat en zijn vettig glanzende haren in de vestibule van het tamelijk groote gebouw, en Raffles en Brand konden haar gemakkelijk inhalen.

En zoo uitnemend was hun vermomming zoo weinig waren de twee koene luchtvaarders in uiterlijk te vergelijken met de twee heeren die er een beetje al te elegant uitzagen, een beetje al te gepommadeerd waren, en een weinig al te dure sigaren rookten, dat het meisje hen slechts een onverschilligen blik toewierp toen zij haar voorbij liepen, zonder hen te herkennen.

De voorstelling was reeds begonnen, maar nog voortdurend kwamen er bezoekers vinnen, en het scherpe oog van Raffles had al zeer spoedig ontdekt dat zij niet van de edelste soort waren. De vrouwen wat al te zeer geschilderd, en die mannen droegen voor het meerendeel wat al te groote diamanten.

Een lucht van drank, sterke parfums en sigaretten sloeg hun dadelijk tegemoet, zoodra zij in de eigenlijke schouwburgzaal traden, waar het publiek aan ronde tafels zat, neergezet op een reusachtig Smyrnatapijt, en waartusschen een breed gangpad was vrijgelaten, ten dienste van de dansmeisjes, die herhaaldelijk het tooneel op, en weer afhuppelden.

Juist was daarop de planken een komiek bezig, met zijn beenen te zwaaien op een wijze, die de vrees deed ontstaan, dat hij ze ieder oogenblik kon kwijtraken, en een koor van revue-grils gilde er een soort woesten krijgsdans bij.

Dat is Archie Orchy : zeide Raffles onmiddellijk. Ik zie dat die knaap is vooruit gegaan, sedert ik hem een jaar geleden zag in Chicago!

— Hij is voortreffelijk! zeide Brand, met oprechte bewondering ziende naar de snelle bewegingen der rappe beenen van den revue-kunstenaar. Hoe komt hij eigenlijk aan dien gekken naam?

— Een tooneelnaam! antwoordde Raffles schouderophalend. Hij heet inderdaad Archibald Sundringham.

— Toch niet van de Sundringhams van Doherty Castle! vroeg Brand verbaasd.

— Toch wel! Een bloedeigen neef van den tegenwoordigen graaf van Doherty, zevenden Hertog van Sundringham. De jongen is vroeg van huis weg gelopen. Dat komt tegenwoordig dikwijls voor. Hij kwam arm als een kerkrat in Amerika aan, zooals je nu ziet! Je hoeft mij niet zoo verbaasd aan te zien, want ik put die wijsheid uit mijn geheugen, en dat alles heb je zelf kunnen lezen in de Engelsche bladen van een paar jaren geleden! Er is eigenlijk weinig merkwaardigs aan. Zulke dingen gebeuren vaak, in deze onrustige tijden. Hij danst werkelijk merkwaardig goed!

Raffles en Brand waren onder het zachte praten voortgeslenterd, als lieden die gewend zijn, zich in zulk een omgeving te bewegen, tot zij tamelijk dicht het groote tooneel genaderd waren.

Er waren daar nog eenige tafels vrij, en Raffles en Brand gingen zitten. Een kellner schoot dadelijk toe, als het waren voortgedreven door het scherpe, bevelende oog van den eigenaar, een zwaren, groven kerel met het gelaat van een kwaden bulldog en den nek van een nijlpaard.

Raffles en Brand bestelden Whisky Soda, omdat hun rol dat mee zou brengen, en zij krijgen het ook zonder het minste bezwaar alsof er in de Vereenigde Staten nooit een drankwet bestaan had.

De revue rolde en klaterde al weer verder, en Archie Orchy stond nu stil in een hoek op den voorgrond en scheen met aandacht te kijken naar iemand die zooeven moest zijn binnen getreden.

Raffles wendde even het hoofd om. Maisy was binnen gekomen, met een glimlach om de lippen — maar die lippen beefden, al was het

heel weinig, en het was duidelijk dat zij al haar zelfbeheersching noodig had om zoo dapper en stoutmoedig met elegante heupbewegingen langs het middenpad te gaan, want daar zat, heel dicht bij het tooneel, Mijnheer Jesse Kelly, in gezelschap van een paar van zijn vrienden, en met Scarlet Elly trotsch als een pauwin aan zijn zijden.

Het was wel zeer duidelijk, in welk een nauwe betrekking al die lieden tot elkander stonden, die daar gezeten waren, want plotseling bedaarde het stemmenrumoer, men hoorde alleen nog maar de muziek klinken, en de stem van den acteur die sprak en alle oogen waren gevestigd op Maisy, die daar nu geheel alleen kwam aanwandelen, 'n sigaret in een zeer lang pijpje in de sierlijke vingers, en de linker hand in de heup gesteund, alsof er volstrekt niets was voorgevallen tusschen haar en dat gevaarlijke schepsel met haar rooden haardos, die daar naast den machtigen dranksmokkelaar zat.

Op veler gelaat was angst naast bewondering, afgunst naast schrik te lezen.

Wat Scarlet Elly betreft — zij werd voor een oogenblik ovaalbleek onder haar schmink, en liet een rauw geluid hooren, dat het midden hield tusschen een lach en een kreet van woede.

Zij stond half van haar stoel op maar Jesse Kelly trok haar aan haar arm weer neer, en scheen haar toornig iets te zeggen, te oordeelen naar de uitdrukking van zijn gelaat.

Plotseling stond Maisy even stil, keek naar het tooneel, en knikte den komiek met een lachje van herkenning toe. Daarop ging zij onverschillig weer verder, en liet zich neer aan een tafeltje, op slechts weinige meters van datgene verwijderd, waaraan Kelly en zijn troepje gezeten waren.

— Zij durft! fluisterde Brand zacht. Hoe komt zij er toe, zich hier in het hol van den leeuw te wagen?

— Haar voornaamste aandrift zal wel zijn, aan een doodsvijandin te toonen, dat zij niet bang voor haar is. Dat is voor vele vrouwen een gevoel, dat al het andere overheerscht! Zij haat Kelly als een booze kwaal, maar zij zou in staat zijn om hem toe te lonken, alleen om zijn tegenwoordige vriendin razend te maken! Ja, de vrouwtjes zijn teedere schepseltjes, vol zachte gevoelens voor haar naasten! En toch heeft zij in den grond een goed karakter, en zij zou het waard zijn, dat er wat zorg aan haar werd besteed!

Juist toen Raffles deze opmerking had gemaakt verscheen er weer een nieuwe persoon

ten tooneele, en dat was niemand anders, dan mijnheer Crampton, de commissaris van politie, die Raffles nog slechts weinige dagen geleden in Amerika had binnen gehaald op een wijze die bijna een einde had gemaakt aan de loopbaan van den grooten avonturier!

Alsof het de eenvoudigste en natuurlijkste zaak van de wereld was, liep hij tusschen die drinkende menschen door, hier en daar hoofdknikjes en glimlachjes uitdeelend.

— Kras! was alles wat Brand na eenige oogenblikken zeide.

— Misschien voor Europeesche opvattingen, Brand — hier schijnt men het heel gewoon te vinden!

— Maar hoe komt het dat zulk een commissaris niet wordt afgezet!

— Omdat er hooger en hooger zijn, even bedorven als die man, en die hem de hand boven het hoofd houden. Het is een geheel raderwerk van omkooperijen, protectie, eigenbaat, zucht naar weelde en naar macht, die dat alles is stand houdt, en de geringste agent zoowel als de machtigste wethouder kan er deel van uitmaken. Het zal zeer, zeer lang duren, Brand, voor dit bederf is uitgezeikt. En daarvoor is in de eerste plaats noodig dat deze goedbedoelde, maar in haar uitwerking verderfelijke drankwet is afgeschaft. Crampton weet natuurlijk zeer wel, dat hij zich hier bevindt in een drankhuis van Al Capone, dat hier geen Whisky gedronken mag worden, evenmin als wijn en bier, evenmin als Champagne, maar hij ziet rustig en glimlachend toe dat het geschiedt, en daar drukt hij zoowaar de hand van dien afzichtelijken kerel met zijn bulldoggentronie!

— Zie eens naar Maisy! viel Brand hem plotseling in de rede. Jessy Kelly wenkt haar — en ik geloof zoowaar dat zij naar hem toe gaat!

Inderdaad stond het meisje op, en ging heupwiegend, altijd met datzelfde uitdagende lachje om haar lippen op het tafeltje toe, waaraan de gevreesde dranksmokkelaarschef, met zijn gezelschap gezeten was.

En een seconde later was dat geheele gedeelte van de groote zaal herschape in een waar strijdperk!

Als een woedende tijgerin was plotseling Scarlet Elly opgevlogen, en stak met een kleinen dolk in de richting van het meisje, dat maar juist tijd had, achteruit te springen.

Kelly greep de woedende vrouw bij een arm, en schreeuwde haar dreigend iets toe, maar zij rukte zich los, en twee mannen moesten haar

vasthouden terwijl een derde haar de kleine dolk ontwong!

Intusschen moest men op het tooneel ook iets hebben opgemerkt, want daar ontstond eenige onrust, maar de dirigent vergenoegde er zich mede, zich half om te draaien op zijn zetel en bleef rustig door dirigeren.

Alleen de komiek met zijn gummibeenen was van de zijtrapjes komen afstormen, krijt-wit, en had gepoogd, Maisy om het middel te vatten en haar met zich mee te trekken, terwijl hij smeekende woorden tot haar scheen te zeggen, die in het hysterische geschreeuw van Elly en het daverend getoeter der saxophoons verloren gingen.

Het meisje scheen eerst tegen te strubbelen, maar liet zich toen door den jongen man wegvoeren, naar een tafeltje vlak bij een der zijtrappen. En de rust keerde even plotseling terug, als zij verstoord was. Niemand scheen het iets bijzonders te vinden, en maar heel weinig bezoekers hadden het de moeite waard gevonden, op te staan, om te zien wat er gaande was.

Jesse Kelly echter hield zijn geelgroene oogen strak gevestigd op Archie, en vroeg toen aan een van zijn medegezellen zoo luid dat Raffles het hooren kon :

— Wie is die blaag? Kent hij Maisy?

— Dat weet ik niet, maar het is Archie Orchy, de nieuwe komiek hier, werd hem geantwoord.

Kelly keek een oogenblik met een sombere loerende uitdrukking in zijn oogen naar den jongen man, die met de vlugheid van een kat weer op het tooneel was gesprongen en vroeg weer :

— Kent hij Maisy al lang?

— Op zijn minst een jaar! Juist op het oogenblik dat zij bij ons kwam. Zij heeft hem ook willen overhalen, maar hij vertrapte het. Adellijke hoogheid — een neefje of zoiets van een Engelschen Hertog!

Kelly kauwde eenigen tijd zwijgend op zijn sigaar, zonder den blik af te wenden van den komiek, die met razende snelheid over het tooneel wervelde, en zijn gezicht werd hard en wreed.

— Roep Al Fraser eens bij mij!

De ander snelde weg met een spoed die aantoonde, hoeveel gezag Kelly onder zijn menschen had, en een oogenblik daarna kwan de groote, zware kerel aanloopen, de eigenaar van de inrichting.

— Wel? vroeg hij, terwijl hij op den punt

van een stoel ging zitten, als iemand die het druk heeft.

— Je hebt daar een komiek op de planken, die me niet bevalt! begon Kelly onmiddellijk.

— Dat verwondert me! Iedereen vindt hem even grappig, en hij danst als weinig anderen!

— Ik heb het niet over zijn artistieke bekwaamheden, want die laten mij steenkoud, Fraser! Hij bevalt me niet — nu, dat gaat je niet aan. Hij moet morgen weg zijn!

Al Fraser trok zijn ruige wenkbrauwen op, en herhaalde langzaam :

— Morgen weg zijn? Hoe zoo? Ik heb een contract met hem voor een volle maand! De man doet zijn werk uitstekend, en hij is een prima attractie!

— Best mogelijk, maar morgen moet hij weg zijn, Al Fraser!

De twee mannen keken elkander strak aan. Dat duurde verscheidene seconden. Het was alsof zij elkanders krachten maten. De een wist heel wat van den ander, zij hadden elkander noodig, de een als afnemer, de ander als leverancier.

Maar Al Fraser was zijn heele leven een man geweest, die deed wat hij zelf wilde, en voor niemand verkoos te bikken.

Hij begon dan ook zijn groot hoofd te schudden, blies een dikke wolk sigarettenrook uit, en zeide bedachtzaam, volkomen rustig :

— Neen, Kelly, het spijt me, maar dat zal niet gaan. Je weet dat ik je graag terwille ben, in andere zaakjes, en ik heb je al vaak geholpen. Maar een komiek wegsturen, die mijn zaak doet volloopen — ik denk er niet aan! Man, de beste huizen aan Broadway hebben hem al ik weet niet hoe veel geboden, toen hij hier drie avonden optrad! Maar hij heeft zijn contract, en daaraan houdt hij zich als een fatsoenlijke kerel — en, wel — laat ik nu ook eens fatsoenlijk zijn voor een enkelen keer! Orchy blijft hier! Waarom wil je hem er uit hebben?

Kelly had den reus met loerende blikken zitten opnemen, van tusschen zijn half gesloten oogleden, en zeide nu kortaf :

— Dat is mijn zaak. Je weigert dus, Fraser? Met de meeste beslistheid!

— Weet je dat ik je kan straffen door je drank te onthouden?

— Dat kun je — maar er zijn andere leveranciers!

— Niet in jouw wijk!

— Dan betrek ik ze uit een andere wijk, als het moet!

Kelly werd grasgroen en viel over zijn

woorden van drift, toen hij stotterde :

— Zou je dat durven? Zou jij drank willen koopen van jongens uit een andere wijk? Je zult het hart niet hebben!

— Als je me er toe dwingt! De menschen moeten hier toch iets te drinken hebben! En jij praat van leveranties — maar de jongens die ik met het geld heb uitgestuurd kwamen totaal uitgeplunderd weer thuis! Ik zeg niet dat het jouw schuld was, maar je levert me de drank toch niet op crediet, doe je wel?

Kelly wierp den ander een venijnigen blik vol haat toe, en bromde :

— Daar zou ik maar niet op zijn teruggekomen als ik jou was. Vervloekt, ik zit met mijn voorraad op een gevaarlijke plek, omdat jouw menschen de ezelachtigheid hadden, zich door twee, zegge en schrijve twee mannen van hun koopsom te laten begappen! Het is mooi geweest, Fraser, en ik dank je!

De aderen in den hals van den grooten kerel zwollen, toen hij aldus als een schooljongen werd weggestuurd, ten aanschouwe van de aandachtig toelisterde en toekijkende smokkelaars en hun vrienden, die er om heen zaten, en toen hij opstond, zei hij uitdagend, met opzet zoo luid mogelijk :

— Niemand dwingt je om hier te blijven, Kelly als je dat maar weet! Lever jij me niet, dan doet een ander het wel. Maar wie wel blijft, dat is Archie Orchy, en wie zal me belletten om hem er nog een maand bij te nemen!

En toen draaide hij Kelly den breeden rug toe, en deze zag er uit, alsof hij groote lust had, een kogel te verbergen in het vleesch van dien uitdagenden, zwaren rug! Hij had een bliksem-snelle beweging naar zijn zak gemaakt, maar er werd 'n hand op zijn arm gelegd, en de rauwe, moeilijk tot fluisteren te dempen stem van Scarlet Elly zei :

— Haal hier geen stomiteiten uit, Jesse! Er staan een paar stillen bij den ingang, die op je letten.

Dadelijk kwam Kelly tot rust. Voor stillen moest je altijd oppassen, want je wist nooit of die omkoopbaar waren of niet. De agenten van de wijk kende hij natuurlijk, en Crampton was zijn beschermer en vriend, maar die zou toch moeilijk kunnen voorkomen, dat hij gegrepen werd, als hij in een volle zaal een man overhoop schoot.

Hij was nog nauwelijks tot rust gekomen, toen hij weer een hand op zijn schouder voelde, maar die was heel wat zwaarder.

Het was de hand van John Raffles, maar

dat kon Jesse Kelly niet vermoeden, want toen hij norsch opkeek, zag hij in een door drank opgezet gelaat met kleine, onzeker flakkerende oogen. De man was als een heer gekleed, en zijn scherpe blik taxeerde onmiddellijk de te groote diamanten in het overhemd en de zwarte paarden in de manchetten.

— Wat is er? vroeg hij ruw. Ik ken je niet. Het schijnt ver met mij gekomen te zijn, dat iedereen mij hier maar op den schouder klopt!

— Zaken! zeide Raffles kortaf.

Dat woord scheen een tooverkracht uit te oefenen bij Kelly, want zijn gezicht veranderde aanstonds van uitdrukking, en hij stond op, nam den ander onder den arm, voerde hem naar een tamelijk stille plek in 'n hoek van de zaal, drukte hem daar op een stoel, ging zelf zitten en vroeg :

— Je naam?

— Quibbs, Ike Quibbs, antwoordde Raffles met een grijnslachje. Quibbs uit Chicago.

— Quibbs? herhaalde Kelly, bijna ontsteld. Bij mijn ziel, dat is een naam uit een boek van Dickens of uit een komiek krantenverhaal! Wat had je voor te stellen?

— O, heel eenvoudig — Verkoop me je voorraad, tegen een behoorlijken prijs!

— Wat noem jij een behoorlijke prijs — en hoe weet je dat ik voorraad heb?

— Al Fraser en jij hebben zoeven hard genoeg geschreeuwd! En een behoorlijken prijs noem ik een prijs, die betaald wordt voor koopwaar, waarmee de leverancier in zijn maag zit!

— Je durft! hernam Kelly verbluft. Denk je soms, dat ik ze niet kwijt kan?

— Dat denk ik zeker! Fraser had het goedje moeten koopen, maar ze zeggen algemeen dat hij de heele koopsom is kwijt geraakt. Hij draagt het verlies niet alleen, maar met een stuk of tien andere jongens. Hoe dat ook zijn mag, zoo gauw heeft hij natuurlijk geen nieuw inkoopkapitaal bij elkaar. Maar voor jou is het gevaarlijk, je kisten en vaten al te lang op dezelfde plek te bewaren! Je moet dus genoeg nemen met een flinke korting. Dat doet iedere handelaar in jouw omstandigheden. Hoeveel heb je zoowat?

Kelly aarzelde. Hij nam den man scherp op. Hij kon natuurlijk een spion zijn van de regering, en al zag hij daar volstrekt niet naar uit — je moest voorzichtig zijn. Intusschen — die man kon volstrekt niet weten waar zich de drank bevond, en er was dus volstrekt geen gevaar bij, tenminste met onderhandelen te

beginnen. Trouwens, hij zou natuurlijk maar dien Quibbs informeeren. Papieren moest hij ook laten zien. Hij gaf dus een overzicht van den drankvoorraad, de zoogenaamde Quibbs noemde een prijs, er werd gedongen, nogmaals gedongen.

En tenslotte werden beiden het eens.

— Waar kun je de drank leveren? vroeg mijnheer Quibbs.

Kelly dacht even na, maakte een kleine

berekening, en antwoordde:

— Over drie dagen, aan steiger 123 in Harlem River en ik zal je nog wel precies het uur opgeven op de minuut, op de seconde na! Het spreekt vanzelf dat jij de centen bij je moet hebben — contant! En geen grapjes uithalen met den ouden Kelly, want wie dat eenmaal geprobeerd heeft — die kwam meestal nooit in de gelegenheid, het voor een tweeden keer nog eens te wagen!

Wilt gij een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK IV.

DE ONTVOERING.

Maisy was op haar hoede.

Hoe het kwam kon zij onmogelijk zeggen, maar er was iets in de atmosfeer van de zaal, dat haar waarschuwde, voor een of ander gevaar, waarvan zij den aard nog niet kende, en dat zij slechts vaag kon onderscheiden.

Maar zij las het op de gluiperige gezichten van de kerels in hun fraai gesneden roks en smokings, en met hun dure sigaretten die op zachten toon te praten zaten met Kelly, zij las het op het gezicht vol kouden haat van Scarlet Elly, ja, zij meende het zelfs te lezen op het harde gezicht van commissaris Crampton, die aan een afzonderlijk tafeltje was gaan zitten met een vrouw die zij niet kende.

Zij wist wat zij gewaagd had, door den leeuw in zijn hol te tarten, en hier binnen te treden geheel alleen, en zonder bescherming want die Kreool met zijn geplakt haar was van niet meer nut dan een klein, keffend schoothondje.

Zij zat half met den rug naar het tooneel gewend, en speelde lusteloos met het glazen staafje van de cocktail, dien zij besteld had. Het glas stond nog bijna vol voor haar.

Een zonderling gevoel van leegheid, tegenzin, moeheid had zich van haar meester gemaakt.

Zou zij dit leven nu werkelijk weer opnieuw gaan voeren, zich weer laten opnemen in dien maalstroom, die haar destijds zoo romantisch had toegeschenen?

Zij dacht aan de ernstige vermaningen van John Raffles, en even glimlachte zij, toen zij bedacht, welk een indruk die woorden op haar hadden gemaakt, gesproken door een man, die zelf in verzet was tegen de maatschappij, die **andermans** goed roofde!

Maar ook dacht zij aan de weinige woorden, die Archy met haar had kunnen wisselen.

Die goede, trouwe Archy, die haar nog altijd lief had, na alles wat er was gebeurd, nadat zij een dievenmeid was geworden, een drinkster, een vrouw met wie geen fatsoenlijk man eigenlijk in aanraking kan komen!

Nu en dan keek ze naar hem. De finale van

het laatste bedrijf was zooveen begonnen, en hij danste vliegensvlug langs het voetlicht, van den eenen hoek van het tooneel naar den andere, met een ongelooflijke snelheid en zonder dat het hem scheen te vermoeien.

Ja, dat was er een die haar zou weten te beschermen, al was hij geen reus, zooals Al Fraser, al beschikte hij niet over een aantal betaalde sluipmoordenaars, zooals Kelly, en andere machtige dranksmokkelaars!

Zij zuchtte even en nipte aan haar glas.

Misschien — als zij zelf talent had! Zij zou dan met hem kunnen optreden, in betere gelegenheden, waar een ander publiek komt, misschien wel in Europa. Hij had haar wel eens gezegd, dat hij een Engelschman was. Dan zou zij dit leven kunnen vaarwel zeggen. Maar zou het haar aanstaan? Zou zij het op den duur kunnen missen?

Komaan, zij was nu in een melancholieke bui, dat zou het wel zijn! Dat was altijd wanneer zij dronk. Nog dit glas, maar dan zou zij stellig weer heengaan.

Zij nam een flinken teug van het krasse goedje, bette zich de lippen met haar zakdoek, verfdde ze dadelijk wat bij, en knikte in het spiegeltje dat zij voor zich hield Archy toe, die bijna geen seconde zijn oogen van haar afwendde.

Maar het tooneel was vol danseressen, koristen, en hoofdpersonen geloopt, en Archy werd onzichtbaar in die menigte.

Zij greep het kleine handtaschje, wenkte den kellner, betaalde den man, en stond op om heen te gaan.

Bijna op hetzelfde oogenblik viel zij zwaar weer op haar stoel neer, en het zweet brak haar uit. Zij voelde zich duizelig, en het was alsof haar beenen van lood waren.

Zij poogde opnieuw op te staan, en toen waren er ook al een half dozijn menschen om haar heen, die zich met haar bemoeiden, naar het scheen.

— Wat mankeert haar? vroeg Scarlet Elly op minachtenden toon. Is ze vet?

Kelly, die voortdurend naar het tafeltje gegluurd had, waaraan het meisje eenzaam had zitten drinken, haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Ze heeft twee of drie glazen gedronken! Daar zal ze toch wel tegen bestand zijn, dunkt me, of ze hoort niet bij ons!

— Ze schijnt niet op haar beenen te kunnen staan — ze brengen haar weg — ze moeten haar bijna dragen! hernam Elly, en eensklaps werd haar blik achterdochtig, zij zweeg, en haar stekende oogen poogden het gelaat van man die naast haar zat te peilen.

Daarop was echter niets anders te lezen dan onverschilligheid en dat juist wekte haar achterdocht. Zij wist maar al te goed dat zij daar nu naast hem zat uit louter gewoonte. De chef had genoeg van haar, en begeerde dat jonge ding daar, dat daar nu omringd door wel een dozijn menschen haastig naar buiten ging, of liever werd gedragen. Maar zij liet zich niet op zijde schuiven, zij zou zich tot het uiterste verzetten, en als zij toch moest wijken — dan zou zij zich op een vreeselijke wijze weten te wreken.

Op het tooneel schetterde een jazz-band, het koor zong luid het laatste refrein, het ballet draaide, zwierde, en gooide de beenen in de lucht, en het scherm viel in een storm van geluid en beweging.

Bijna onmiddellijk daarna kwamen de koristen en de dansmeisjes in de zaal zelve, waar zij haar vrienden hadden, en zeer weinigen uit het publiek gingen dan ook weg.

Raffles en Brand hadden volstrekt niets verloren van hetgeen zich had voorgedaan, en het gelaat van den grooten avonturier vertoonde een ernstigen trek, toen hij zachtjes tot Brand fluisterde:

— Dat bevalt mij niet! Heb je gezien, hoe loodzwaar zij neerviel, toen ze wilde heengaan?

— Zeker, ik heb er op gelet! Toch heeft zij niet meer dan twee glazen gedronken — en zij zal wel heel wat meer kunnen verdragen!

— Vooruit Brand — Wij moeten zien wat er met haar gebeurt! Of liever, blijf jij voorloopig hier, vang Sundringham op, en stel hem op de hoogte. Maar neen, wacht eens — dat is op dit oogenblik veel te gevaarlijk, want ik ben Ike Quibbs, en jij bent mijn vriend! Blijf hem dus alleen maar in het oog houden, en volg hem, als hij soms dit gebouw verlaat. Hij zal wel niet lang hier blijven als hij merkt dat Maisy er niet meer is.

— Hoelang blijf je weg?

— Dat zal er van afhangen! Wie weet waar ze haar heenbrengen!

Raffles slenterde zoogenaamd onverschillig de zaal uit, en hij bleef veel korter weg den Brand verwacht had.

— Te laat! fluisterde hij, zoodra hij zich weer bij Brand gevoegd had. Ik zag de auto juist wegrijden — en er viel niet aan te denken om nog bijtijds James te waarschuwen. Maar het is nog niet alles verloren! Ik behoef je zeker niet te zeggen dat dit het werk is van dien schurk van een Kelly! Hij moet den barkeeper hebben omgekocht of eenvoudig bevolen, om iets in haar cocktail te mengen, een zware slaapdrank of zooiets. Hij weet dus ook waar hij heen wordt gebracht, en wij zullen hem ditmaal als een schaduw volgen!

— Zou Elly iets weten, of iets vermoeden?

— Kijk maar naar haar gezicht — dat geeft voldoende antwoord op je vraag! Zij is zoo bleek als een lijk, en zij wijkt geen stap van zijn zijde! Het zal hem nog moeite genoeg kosten, zich van haar te bevrijden, want zij kleeft aan hem als een klit!

De twee vrienden hadden zich zoo opgesteld, dat zij konden zien wat er voorviel, zonder zelf al te zeer in het oog te vallen.

En zij zagen het volgende.

Kelly sprak barsch een paar woorden tot de vrouw, die zijn arm had gegrepen. Het leek alsof zij ook aan hem vastklemde.

Kelly maakte zich met een enkele beweging los, en liep regelrecht op Crampton toe, met wien hij haastig een paar woorden wisselde.

De smokkelaar ging vervolgens naar den uitgang, en Elly wilde hem volgen maar op haar weg vond zij Crampton, die haar ruw bij den arm vatte, even tot haar sprak, en toen een paar mannen wenkte, die tot dien tijd zonder zich te verroeren aan een naburig tafeltje hadden gezeten.

Die mannen traden op haar toe, sloegen de revers van hun jassen terug, lieten een medaille zien, en namen de vrouw tusschen zich in, die luid gillende en tegenspartelende werd weggevoerd.

— Even eenvoudig als afdoende! zeide Raffles sarcastisch. Je ziet hoe gemakkelijk men zich hier van een lastige vrouw kan ontdoen, wanneer men een man als Crampton tot vriend heeft!

— Maar zij moet toch iets op haar kerfstok hebben, anders hadden die kerels haar toch niet durven meenemen!

— Je schijnt de toestanden hier nog steeds

niet goed te kennen. Brand! Stellig zal ze wel voor een of ander misdrijf opgepakt kunnen worden, maar het zou de zaak volstrekt niet veranderd hebben, ook al zou zij volmaakt onschuldig zijn aan welke overtreding dan ook! De wil van mijnheer Crampton schijnt hier nu eenmaal wet te zijn! Wij zullen toch eens zien in welke mate mijn wil den zijne zal overheerschen! En nu vlug de straat op, Brand, anders zouden wij dien Kelly ook nog misloopen!

— En Sundringham?

— Dat is waar! Wacht op hem, deel het hem voorzichtig mee, en wacht dan op mijn telefonische berichten in de kleine speelzaal. Ik zal zeggen dat er naar mijnheer Jonas gevraagd wordt! Denk er om, dat dit je naam is voor de eerstvolgende uren!

— Maar misschien weet Sundringham wel waar Kelly zijn woonplaats heeft!

— Dat acht ik ook waarschijnlijk — maar ik geloof niet, dat zij Maisy regelrecht daarheen hebben gebracht. Dat zou wat al te gevaarlijk zijn, met het oog op madame Elly! Die is in staat om het heele huis op te blazen! Zij is stellig in het huis van een vriend van den smokkelaar, en zeker niet zoo gemakkelijk te vinden! Tot straks, Brand — en denk er om dat ik de auto en Henderson in beslag neem!

Raffles verliet nu haastig de zaal, als het ware op de hielen van Kelly, en Brand bleef alleen achter.

Hij zat nog geen vijf minuten aan het tafeltje, of Archy, die blijkbaar van het geheele voorval niets had gezien, kwam van de zijde van het tooneel de zaal inloopen.

Zijn oogen zochten onmiddellijk onder degenen, die zich nog in de zaal bevonden, rond, en er verscheen een droevige uitdrukking van teleurstelling op zijn jong, knap gezicht.

Brand, die hem niet uit het oog verloor, volgde hem op eenigen afstand, en toen hij op het punt stond de zaal te verlaten, met een gebaar van wanhoop, dat op menig gelaat een wreeden glimlach van leedvermaak teweeg bracht, tikte Brand hem op den schouder, wenkte hem terzijde, in een hoek van de ruime vestibule, en zeide op zachten toon:

— Gij zoekt vruchteloos, mijnheer Sundringham. De jongedame in kwestie is niet meer hier. Zij is heengegaan — of liever meegenomen, en als de gevoelens, die gij maar al te duidelijk toont, inderdaad echt zijn, dan zult gij nu al Uw kracht behoeven.

De jongeman had Brand, toen deze begon te spreken, verbaasd en een weinig uit de

hoogte aangezien, want ook Brand zag er niet bepaald uit als een echte gentleman, met zijn prachtig geschminkt, verlopen gezicht, maar naar mate Brand verder sprak veranderde zijn gezicht geheel, en hij vroeg op een angstigen toon, dicht op Brand toetredend:

— Wat is er gebeurd? Waar is Maisy? kent gij haar?

— Tamelijk goed, wat het laatste betreft, mijnheer Sundringham! Ik weet ook wie gij zijt. Maar gaat het nu niet om. Miss Hopkins heeft hier iets gedronken, dat haar slecht bekomen is, en waarvan zij in zwijm is gevallen — maar man, houd je goed! — en daarna is zij door eenige kerels weggevoerd.

De waarschuwing van Brand was wel noodig, want Sundringham begon te zwaaien als een dronkaard, en een doodelijk bleekheid verspreidde zich over zijn gezicht. En plotseling begreep Brand, hoe diep en echt de liefde was die deze jonge man, niet veel meer dan een knaap, gevoelde voor dat verdoolde schaap, dat hij zeker geruimen tijd uit het oog had verloren, en zoo juist had hervonden.

Sundringhams stem was nauwelijks verstaanbaar, toen hij er met moeite uitbracht, terwijl zijn lippen beefden:

— De schurken — de laffe schurken! Ik had alles moeten neer gooien, zelfs mijn baantje hier, ik had bij haar moeten blijven, en haar niet uit het oog moeten verliezen. Ik weet niet wie U bent, die mij dit verschrikkelijke komt vertellen, maar iedereen weet het hier immers, ik weet wel, dat ik mij aanstel als een gek, maar ik heb haar liever dan mijn leven! Ik word krankzinnig als ik denk aan hetgeen er kan gebeuren! Was dat beest van een Kelly het?

— Het geschiedde stellig op zijn verlangen. Ik ben hier met 'n goeden vriend, die naar buiten is gegaan, en zal trachten, op het spoor van Kelly te komen. Het is echter bijna zeker, dat Maisy niet in zijn huis is gebracht, want dat zou te gevaarlijk zijn.

Sundringham beefde over zijn geheele lichaam, moest zich met een zakdoek het zweet van het gelaat wisschen.

Hij keek achter zich, en wierp een blik door de geopende deur in de zaal. Het was alsof hij de spottende blikken zag, de wreede lachjes hoorde van al die kerels en vrouwen in dure toiletten, die met zijn ellende den spot dreven. Hij balde met kracht de vuisten, poogde zich te vermannen, en zei op schorren toon:

— U heeft mij dit niet medegedeeld, om mij

te martelen, dat begrijp ik: U schijnt mij te willen helpen, integendeel en ik mag dus U als een vriend beschouwen?

— Dat moogt gij! riep Brand, zijn hand vattend, en die met kracht drukkend. Wij zullen alles in het werk stellen om haar verblijfplaats te vinden.

Plotseling verhelderde even het gelaat van den danser, zijn oogen schitterden, en hij riep uit:

— Laten wij het aan Scarlet Elly vragen! Die haat haar, die zal aan onze zijde staan, en die weet stellig waar zij zich op dit oogenblik bevindt. Zij kent alle schuilplaatsen.

— Dat is zeer goed mogelijk — maar Scarlet Elly kan ons op dit oogenblik niet helpen. Kelly heeft met Crampton gesmoesd, en een paar seconden later werd zij door een paar agenten weggevoerd!

— O, die duivels! riep de jonge man met gesmoorde stem. Dan is zij verloren! Maar als ik Kelly zie, dan vermoord ik hem!

Op zachten toon zeide Brand kalmeerend:

— Wij zullen doen wat wij kunnen. Voor het oogenblik moeten wij helaas wachten, en valt er niets te doen. Zij is weggebracht in een auto, en mijn vriend was te laat om dien te kunnen volgen. Ga mede naar de kleine speelzaal, want daar zal ik worden opgebeld door mijn vriend. Misschien komt er spoedig een bericht, waaraan wij iets hebben.

Als een slaapwandelaar liep Sundringham naar de kleine, intieme zaal, die langs twee geheime uitgangen zeer snel geledigd kon worden, wanneer een al te ijverige politiechef een inval liet doen — maar dan moest Crampton ziek zijn of met vakantie — en zij namen plaats aan een tafeltje en bestelden iets, om niet te veel de aandacht te trekken. Er waren maar weinig spelers, die in hun spel verdiept waren.

Eenigen tijd zaten zoo zwijgend tegenover elkander, en Sundringham had Brand een tijd lang opgenomen, tot hij plotseling vroeg:

— Wie zijt gij eigenlijk, en waaraan moet ik het toeschrijven dat gij zooveel belang stelt in Maisy?

Brand had de vraag natuurlijk verwacht, en hij zeide luchtig:

— Wij kennen haar nog niet lang, maar wij waren met haar samen op het smokkelschip van Kelly, en daar heeft zij ons een zeer grooten dienst bewezen, een van die diensten die een man van eer niet kan vergeten. En laat ik U maar zeggen dat wij beiden geen vriend

zijn van mijnheer Kelly. Het tegendeel is waar! Dat moet U voorloopig genoeg zijn.

— Hoe wist U mijn waren naam? Niemand weet dien hier?

— Wij zijn Engelschen zooals gij, en de kranten hebben destijds vol gestaan over wat men Uw „dwazen stap” noemde.

De jongeman keek even strak voor zich heen, en vroeg toen plotseling:

— Vindt gij het een oneervol beroep dat ik uitoefen?

— Niet in het minst! antwoordde Brand haastig. Uw vak eischt zeer veel zelfbeheersching, een krachtigen wil, teneinde een krachtig lichaam te behouden, voortdurende oefening en ijver. Ik kan niet inzien dat een goed revue-danser op zijn eigen gebied en als hij overigens een brave kerel is, niet even hoog zou staan als een leeraar in de Grieksche Wijsbegeerte aan een Universiteit, een Minister van Koloniën of de uitvinder van een nieuw vulpotlood! Er is niet het geringste oneerbare in.

— Ik ben blij, dat gij dat zegt! Maisy staat dus niet al te zeer boven mij?

Met een pijnlijk gevoel van beklag zag Brand den jongen aan. Maisy *boven hem* staan! Hij de afstammeling van een roemruchtig, adellijk geslacht, die zich met moeite een weg gevochten had door het zware leven, die eerlijk was gebleven te midden van al dit bederf, dat hem dag en nacht omringde, en zij, het lichtzinnige schepseltje, dat dranksmokkelen, vechten met de politie en schieten als een sport beschouwde, en dat zeer eigenaardige opvattingen huldigde over het mijn en dijn.

Hij deed den mond open om iets te zeggen toen een kellner op hem toe kwam:

— Mijnheer Jonas? Of U aan de telefoon wilt komen!

— Een oogenblikje! zeide Brand haastig. Ik kom dadelijk terug.

Hij verliet het vertrek, en ging naar het kleine telefoonhokje. Hij moest daarbij een paar mannen voorbij, die bij den drempel van de deur bleven staan met een sigaret in den mond, en die strak naar Sundringham keken, die niets van hun aanwezigheid bemerkte, en door ongeduld werd verteerd, maar meer nog misschien door het ellendige gevoel, dat hij machteloos was en niets kon doen. Aan de mededeelingen van dien vreemdeling twijfelde hij zelfs geen seconde. Stellig was het gebeurd zooals hij het beschreven had. Men kon het maar al te duidelijk lezen op die spottende beschilderde gezichten van de vrouwen, en op

de gemeene tronies van de meeste mannen, die daar aanwezig waren.

Toen hij uit het telefoonhokje terugkeerde zag Brand nog altijd dezelfde mannen staan. De een was in rok, de ander droeg smoking. En nog altijd keken zij, zooals Brand opmerkte, in de richting van Sundringham. Zouden zij misschien zoeven een opdracht hebben gekregen, hem te bewaken? Indien dit zoo was dan zoo de zaak lastiger en gevaarlijker worden!

Hij nam de twee kerels eens scherp op. Het eene pand van den rok van den een scheen wat lager te hangen dan het andere, en hij begreep onmiddellijk dat de man daar zijn revolver of browning had zitten. De smoking van den ander echter stond van achteren een weinig uit, want die bewaarde zijn schietwapen in de oorspronkelijke daarvoor bestemde plaats, den revolverzak.

In het langsloopen trapte hij zoogenaamd bij ongeluk den laatsten man op de hielen, die zich woedend omwendde — en op hetzelfde oogenblik bevond zijn revolver zich al in de handen van Brand, die hem het wapen met de behendigheid van een volleerd goochelaar, en zonder dat hij er iets van merkte in zijn woede om de aangedane belediging ontfutseld had. Hij maakte haastig zijn verontschuldigen, en liep op Sundringham toe. Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij zeide:

— De zaken staan slecht! Mijn vriend

heeft Kelly tot diens huis gevolgd, en verder kon hij niet komen, want het wordt scherp bewaakt door de lijfwacht van den schurk, acht man sterk — en allen voorzien van hun wapens! Maar dat hij niet in dat huis zal blijven is zeker. Het zal echter uiterst moeilijk zijn hem te volgen, naar de plek waar Maisy zich bevindt zonder dat het wordt ontdekt, en dan ook verijdeld, want de tranten van Kelly zullen geen seconde aarzelen iedereen neer te schieten, die wat al te dicht in zijn nabijheid komt!

De jongen man maakte een gebaar van wanhoop en vroeg toen, Brand smeekend aankijkend:

— Wat moeten wij dan doen? Het opgeven?

— Dat nooit! Er is nog een middel! Er is iemand die haar verblijfplaats stellig kent — Scarlet Elly!

— Maar die zit op een politiebureau!

Brand wierp hem een zonderlingen blik toe, en zei rustig:

— Dat hindert volstrekt niet! Kom, laten wij gaan!

Zij stonden op, na betaald te hebben en liepen naar de deur.

De heeren in hun avondtoilet stonden daar nog steeds, en de man met de smoking, zeide op een lijsigen toon, maar met iets gevaarlijks in zijn oogen:

— Het spijt me, Archy, maar je moet liever hier blijven!

Lord Lister kwam zag en..... stak een Dubec-sigaret op

HOOFDSTUK V.

VRIJ.

Brand trok zijn wenkbrauwen hoog op, en zei :

— Geen grapjes alsjeblieft ! Ik neem mijn vriend Archy mee !

— Jij bent hier een vreemdje he ? vroeg de man met de lijzige stem kwaadaardig. Dat is wel te merken ! Jij kunt weg gaan, maar Archy moet hier blijven. We hebben onze bevelen.

Brand vergenoegde er zich mede de schouders op te halen, en toen vatte hij den bleeken Sundingham onder den arm, en deed een stap naar voren.

De man met het rokpak merkte een seconde later dat de zak in een rokpand geen goede plaats is, om een vuurwapen in te bewaren, want toen hij er de hand naar uitstak, was hij een seconde te laat, en dat is voor een uitstekend bokser een zeer lange tijd.

Door een verschrikkelijken kinstoot geveld smakte hij reeds tegen de vloer, lang voor zijn vingers de kolf van het wapen hadden aange- raakt.

De smokingman was natuurlijk veel eerder bij zijn broekzak maar hij trof daar slechts een ledige ruimte aan, vloekte als een razende, en scheen hulp te willen gaan halen, maar Brand lichtte hem behendig een beentje, wierp den struikelenden man de speelzaal in, trok de deur dicht, draaide ze op slot met den sleutel, die hij aan de binnenzijde uit het sleutelgat had genomen, en het volgende oogenblik stormde hij met den geheel verblufften Sundringham de trap af.

Daar beneden trof hij Fraser aan, die iets verdachts had gehoord, en onmiddellijk klaar stond om in te grijpen — met de hulp van een reusachtige browning, die hij in zijn zware vuist geklemd had.

Brand verloor geen oogenblik zijn tegenwoordigheid van geest, en fluisterde snel en dringend :

— De achterdeur, Fraser ! Je draait er K3lly een leelijken loer mee !

De pijl trof doel ! Dit vooruitzicht scheen den drankhuishouder zoo verlokkelijk toe, dat

hij geen seconde aarzelde, maar vlak achter zich een smal deurtje open stiet, en Brand haastig toebeet :

— De gang door, tot aan de binnenplaats. Aan het ijzerdraad naast de groene deur trekkend ! En zeg dat Kelly naar de hel kan loopen !

Het volgende oogenblik was het deurtje achter de twee vluchtelingen gesloten, en dat was juist bijtijds, want de smokingman kwam de trap al afstormen !

Vlug liepen zij door het stikdonkere gangetje op de tast, kwamen op de binnenplaats, die verlicht was door een enkel, electricch lampje, vonden de deur, die groen geschilderd was, en Brand gaf een ruk aan het roestige ijzerdraad dat daar zonder doel aan een ring in den muur bengelde. Maar het had wel degelijk een doel, want de deur sprong onmiddellijk open, en zij konden een korte steeg binnen snellen, die uitkwam op een stille dwarsstraat.

Brand had daarvoor gezorgd van te voren zich van zijn overgoed te voorzien, en de twee mannen konden dus als kalme voorbijgangers hun weg voort zetten.

Sundringham bemerkte dat zijn zonderlinge nieuwe vriend die zoo snel en krachtig wist te handelen, een bepaald doel nastreefde, want zonder ooit te aarzelen liep hij haastig een paar straten door, en bereikte Broadway op een zeer druk punt, waar het stampvol uitgaande lieden was, en waar zeker wel twintig auto's bij elkander stonden.

Hij liep op een grijzen wagen toe, van vrij groot model, opende het portier, na den reusachtigen chauffeur, die niemand anders was dan Henderson, toegeknikt te hebben en zeide tot Raffles die binnen in den wagen zat :

— Hier zijn wij ! Niet zonder moeite, maar wij zijn er dan toch ! Die menschen van Kelly houden van krasse middelen, naar het schijnt. Er waren er twee die ons den uitgang versperden, maar het liep voor hen op een mislukking uit. Fraser heeft ons zelf naar buiten geholpen !

Henderson moest zijn bevelen reeds hebben, want Brand had het portier nog niet dicht-

getrokken, of de wagen zette zich in beweging.

Sundringham wierp een onderzoekenden, en naar het scheen wat onrustigen blik op Raffles, wiens gelaat nu en dan beschenen werd door de lantarens op straat of de felle lichten der nachtclubs en bioscopen, en dat er nog een weinig minder vertrouwenwekkend uitzag als dat van den man die hem hier binnen had gebracht!

Het scherpe oog van Raffles had dadelijk bemerkt wat er in den jongen man omging, en hij zeide met een glimlach:

— Gij moet ditmaal niet al te zeer vertrouwen op het uiterlijk, mijnheer Sundringham. Het is zeer bedriegelijk! Om U de waarheid te zeggen, wij zijn ook een weinig acteurs, en op dit oogenblik zijn wij niet ons zelve! Om kort te gaan — wij zijn vermomd! Wij willen U van harte graag helpen — mits gij ons niet het verdriet aan doet naar de redenen van die vermomming en naar onze identiteit te vragen! Het moet U voldoende zijn, dat wij over het algemeen de dranksmokkelaars en de bandieten fel bestrijden, en dat wij in het bijzonder dezen nacht, het kost wat het wil, Maisy Hopkins willen bevrijden!

— Dat is mij voldoende! zeide de danser, haastig de hand grijpend van Raffles. Ik moet U bekennen dat het mij is, als of ik droom, want dit alles ging zoo plotseling, en Uw optreden is zeer vreemd, dat zult gij moeten toegeven. Maar ik weet niet hoe het komt — ik vertrouw U ten volle. Mijnheer Jonas heeft trouwens zoeven zeer duidelijk bewezen, dat hij mij wil bijstaan! U bokst uitstekend, mijnheer Jonas!

— Niet zoo kwaad hè! bevestigde Brand met een vleugje zelfingenomenheid. De stoot kwam tenminste op de goede plek aan, en bewerkte wat ik er van verwachtte!

— Maar kunt gij — weet gij waar Maisy zich bevindt! vroeg Sundringham met een stem die trilde.

Raffles schudde het hoofd, en gaf ten antwoord:

— Ik weet het nog niet. Maar ik weet wel in welk politiebureau Scarlet Elly zit opgesloten, omdat zij in den weg liep, en zij zal ons die verblijfplaats zeggen, bewogen door de menschelijkste van alle gevoelens, de zucht naar wraak!

— Maar zij zullen U niet bij haar toelaten!

— Dat niet alleen, maar zij zullen haar met mij mee laten gaan! zeide Raffles glimlachend. Ja, mijnheer Sundringham, ik beschik over

middelen, die niet iedereen ten dienste staan! Zoo kan ik bij voorbeeld uitstekend een handschrift nabootsen, en als men dan in het bezit is gekomen van wat briefpapier van een politie-commissaris, dan kan daarmee heel wat gecombineerd worden! Maar natuurlijk moet ik eerst zelf een kleine gedaante verwisseling ondergaan! Charles, trek de gordijnen eens dicht! En laat Henderson een zijstraat inrijden.

Brand sloot de gordijnen, en gaf het bevel door de spreekbuis door, en de auto reed een stille, duistere straat in, en vervolgde langzaam zijn weg.

Raffles had een klein valies geopend, en nam daaruit een agenten jas en een uniformpet. Hij deed den koppel om, nam de gummiknuppel ter hand, en Sundringham moest zich zelf bekennen, dat hij zelden zulk een volmaakt agententype uit New York voor zich had gezien!

— En het briefje? vroeg hij ademloos.

— Hier is het — gij kunt het lezen, voor ik het sluit, zeide Raffles glimlachend.

Sundringham nam het hem toegestoken stukje papier, bedrukt met het officieele hoofd, en las:

„Scarlet Elly meegeven aan agent 4017, van de Wijk Broadway.

Crampton.”

Het briefje was geadresseerd aan den dienstlenden brigadier van het posthuis.

Sundringham keek Raffles met iets van schrik op zijn jong gezicht aan, terwijl hij het briefje terug gaf, en vroeg op onzekeren toon:

— Gelooft gij dat men dat bevel zal opvolgen?

— Zonder eenigen twijfel! De naam Crampton zal wonderen verrichten. Iedereen is bang voor hem, als voor den waarlijken duivel! Gij zult zien, dat alles loopt als van een leien dakje. Neen, mijnheer Sundringham, gij hebt het wel niet met zooveel woorden beloofd, maar gij zoudt ons toch niets vragen.

De jonge man kreeg een kleur als vuur, nu zijn diepste gedachten door dien zonderlingen man met zijn staalgrijze oogen geraden waren nog voor hij ze in een daad had kunnen omzetten, en mompelde:

— Ik vraag niets! Ik wil niet weten, wie gij zijt. Ik hoop echter dat gij — misschien later — — —

— Misschien! zeide Raffles. Maar hier moeten wij stil staan. Let goed op, Charles. Ik

stap nu uit, en leg de laatste vijftig meters te voet af. Ga naast den wagen staan, en houdt het politiebureau goed in het oog. Ik hoop binnen vijf minuten terug te zijn.

Hij trok zijn uniformjas recht, keek nog eens of de koppel onberispelijk sloot, opende het portier, stapte uit, en liep met krachtige stappen en zonder een spoor van vrees of onzekerheid naar het politiebureau.

Brand, die eveneens was uitgestapt volgde hem met den blik en zag hem binnen gaan.

Vijf minuten vertreken onder groote spanning. Toen kwam de gewaande agent weer naar buiten — en ditmaal in gezelschap van een vrouw! Brand herkende onmiddellijk Scarlet Elly. Het was een vreemde vertooning voor ieder ander dan een geregeld bezoeker van Broadway om die vrouw, blootshoofds en in haar kostbaar avondtoilet te zien voortloopen naast den agent, die haar nauwkeurig in het oog scheen te houden.

Brand stapte haastig weer in, maar hij liet het portier open staan.

Het volgende oogenblik werd Elly naar binnen geduwd, juist toen zij begon te aarzelen op het zien van Sundringham.

— Wat is de grap? vroeg zij, toen zij zat, en de auto zich langzaam in beweging stelde.

— De grap is de volgende! antwoordde Raffles met een vreemden glimlach. Ik wilde gaarne, Elly, dat je ons zeide waar Maisy kan zijn, want we zijn overtuigd dat je het weet!

De oogen van de vrouw vlamden, en een oogenblik beet zij de lippen oopen. Toen vroeg zij kortaf:

— Waarom wil je het weten?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk omdat deze arme jongen haar weer terug wil hebben! En moet ik je nog aansporen om het ons te zeggen? Moet ik je er op wijzen, dat dat beest van een Kelly niet zal aarzelen om je desnoods te laten hangen, als je hem in den weg loopt, dat je niets meer voor hem beteekent, dat hij je kwijt wil zijn, en dat dit zeker onmiddellijk nog van nacht zal gebeuren, als je hem de gelegenheid geeft, Maisy in zijn bezit te krijgen?

De vrouw slaakte een kreet van woede en haat, en zonder zelfs na te denken gooide zij het er uit:

— Hij moet haar naar het huis van Fatty laten brengen! Dat doen ze altijd, als ze een gemeenen streek voor hebben! Je komt niet zoo gemakkelijk bij hem binnen, weet je! En als je er binnen bent, kom je er niet gemakkelijk meer uit! Een oud huis, met twee uitgangen

en prachtige bergplaatsen — waar ze je zoo goed kunnen opbergen dat je het daglicht nooit meer te zien krijgt, ha ha!

Maar wat heb jij daar eigenlijk mee te maken, agent?

Er was wantrouwen in haar blik, maar Raffles gaf haar zelfs geen antwoord. Hij wist zeer goed waar die Fatty woonde, een voormalig filmspeler van een zekeren naam, die uiterst onaangename ervaringen had gehad met de politie, en die alleen door de hulp van invloedrijke vrienden den gang naar den electrischen stoel ontloopen was. En de kerel was als het ware geschapen, om handlangersdiensten te bewijzen bij schanddaden, als die Jesse Kelly nu voor had.

Fatty had zijn beroep als filmspeler vaarwel moeten zeggen, want het schandaal was destijds al te groot geweest. Daarna was hij kroeghouder geworden, handelaar in blanke slavinnen, en, zooals vanzelf spreekt, tenslotte ook dranksmokkelaar.

En terwijl Raffles nadacht, had Elly ook nagedacht — en zij had berouw gekregen!

— Zeg, agent — dat was maar een praatje hoor! Zij is stellig niet bij Fatty! Ik zei maar zoowat!

— Geef je geen moeite, hernam Raffles schouderophalend. Je wilt nu terugkrabbelen omdat je bang bent geworden.

— Maar het is nogal duidelijk, dat ik bang ben! schreeuwde de vrouw. Jij moest Jesse Kelly kennen! Als hij er achter komt dat ik hem op deze manier zijn buit heb willen ontrukken, dan laat hij me door een van zijn schutters op een straathoek neerschieten!

— Als je daar bang voor bent, hoef je niets anders te doen dan te zorgen dat je vier dagen je niet laat zien, Of New York verlaat! Want binnen dien tijd is Jesse geknipt!

De vrouw keek Raffles aandachtig en wantrouwend aan.

— New York verlaten? En je moet me overbrengen naar een ander bureau?

— Ik breng je over, Scarlet Elly naar een plek waar je me niet in den weg kunt loopen, voorloopig, en mijn plannen niet kunt dwarsboomen — maar het is geen politiebureau!

— Maar dan ben je ook geen agent kreet de vrouw woest.

— Dat ben ik ook niet!

Een oogenblik scheen het als of de vrouw het portier wilde open rukken, om uit de auto te springen, maar Brand hield haar stevig vast.

Toen haar dit niet gelukte vatte zij Sundringham bij den arm, en gilde:

— Weet jij door wien jij geholpen wordt, melkmuil? Zeg — nette, fatsoenlijke jongen? Weet je wie dat is die naast je zit? John Raffles, of je mag me mijn kop afslaan!

Sundringham was alleen wat bleeker geworden, maar hij zei met vaste stem:

— Ik geloof je niet. Maar al was het zoo, dan zou het me toch niet schelen, of liever — dan zou ik het overal uitschreeuwen dat John Raffles een edelman is! Maar hij kan niet hier zijn, hij moet in Londen zijn!

— Hij zit naast je, Sundringham! zeide Raffles rustig. Die vrouw heeft gelijk. Maar op mijn woord als Gentleman — ik help je in deze zaak, en je kunt op mij bouwen! Begrijp je nu ook, waarom ik Maisy wil redden? Dat is omdat zij het verdiend heeft — zij is voor ons in de bres gesprongen. toen Kelly ons een vreeselijken dood wilde laten sterven, aan boord van zijn smokkelschip. Wat jou betreft, Elly — ik zou je raden, niet langer zoo te schreeuwen, of ik zal andere maatregelen nemen! Ik ben niet van plan, het werk dat mij te wachten staat door jou in gevaar te laten brengen.

Eensklaps sloeg Elly om. Haar stem jammerde, haar lippen beefden, toen zij op smee-kenden toon begon:

— Naar Kelly zal mij doodslaan als hij er achter komt! Hij zal denken dat ik je met opzet geholpen heb.

— Ik zeg je dat Kelly je geen kwaad meer zal kunnen doen, als je maar zorgt dat je je in vier dagen niet vertoont. Ik zal je dat trouwens heel gemakkelijk maken, want je blijft op een veilige plaats, vier dagen lang!

Scarlet Elly keek beurtelings de drie mannen aan, en toen zweeg zij, gaf zich gewonnen, sloot de oogen, en leunde achterover. Zij wist wel, dat verzet haar toch niet meer kon baten. En in ieder geval zou Kelly leelijk op zijn neus kijken, dien nacht! Zij wist dat Raffles stellig niet zou zeggen dat zij het adres verraden had, en misschien liep alles nog goed af.

De rit duurde bijna een half uur, en toen voelde de vrouw plotseling een fijn prikje even boven haar pols. Zij opende snel de oogen, zij zag het fijne injectiespuitje in de hand van Brand, en onverschillig haalde zij de schouders op. Zij wist wat het beteekende, en onderging gelaten haar lot. Er was immers toch niets aan te doen!

Vijf minuten later was zij in een vasten slaap verzonken, en zij bemerkte er niets van dat zij een eenzaam gelegen huis werd binnen gedragen, en naar een kelder vervoerd, die zoo goed mogelijk tot een kamer was vervormd, met behulp van een breede rustbank, een tafel, een paar stoelen, goed licht, wat boeken en planten — maar ook een goed sluitende deur!

Daar lieten de drie mannen haar, wetende dat zij pas over een uur of twaalf weer zou ontwaken, en keerden haastig naar de auto terug.

— Luister James! begon Raffles op gedempten toon. Je moet ons nu zoo vlug je kunt rijden naar Liberty Street, dat is vlak bij den ingang van de nieuwe Holland Tunnel onder de Hudson door. Bij de aanlegplaats van de ponten die daar vlak bij is stop je. Daar zullen wij opnieuw krijgsraad beleggen.

De reus knikte, allen stapten in, en Henderson reed zoo hard hij maar durfde, en weer een half uur daarna stond de auto stil op de breede kade, waarop Liberty Street uitkomt, dicht bij den grooten steiger, waar drie ponten hun aanlegplaatsen hebben.

Raffles boog zich naar Sundringham toe, die maar zeer weinig gesproken had, en zeide zacht en dringend:

— Ik ben verplicht, er U op te wijzen, dat Uw leven van dit oogenblik af groot gevaar loopt. Gij zelf kent het best de mannen, met wie wij te doen krijgen. Wilt gij mede gaan?

— Al zou ik met handen en voeten tegen dat huis moeten opklimmen! zeide Sundringham woest. Wat kan mijn leven mij schelen, als ik haar niet heb?

— Dat is de taal der ware liefde, als ik mij niet vergis! zeide Raffles glimlachend. Wij rekenen dus op U. Hebt gij een wapen?

— Natuurlijk! Iemand van mijn beroep en die Maisy Hopkins goed kent, moet wel gewapend zijn!

— Mooi. En reken er maar op dat zij het kunnen gebruiken ook, want het is bijna zeker dat er vrienden van Fatty in zijn huis zijn, die het meisje moeten bewaken, al is ze ook bewusteloos, tot haar groot geluk! Overigens is het best mogelijk dat zij spoedig weer bij kennis komt, en wij moeten ons dus haasten. Kent gij het huis van dien man soms?

— Ja, ik ben er wel eens in geweest, een paar malen! Kunstenaars van mijn slag kunnen niet al te kieskeurig zijn! zeide Sundringham op bitteren toon. Wij moeten overal en in alle

kringen onze vrienden hebben, anders loopt ons bestaan gevaar!

— Destebeter, als gij het huis kent, viel Raffles hem snel in de rede. Ik ken het alleen maar aan de buitenzijde. Elly heeft echter ook gesproken van schuilhoeken en geheimen. Zijn die U bekend?

— Neen helaas! Ik weet alleen dat er een ingang van het huis is aan de achterzijde, grenzend aan een groote auto verhuurinrichting. Ik denk dat wij daar het gemakkelijkst ongemerkt zouden kunnen binnen komen.

— Dat zal noodzakelijk zijn. Het dient tot niets, als agent aan te schellen, en vragen te stellen! Zij zouden mij het huis laten doorzoeken natuurlijk geheel alleen — en dat zou ons niets verder brengen. Ik zou niets ontdekken. Wij moeten hen trachten te overvallen, en dan alle hoekjes en gaatjes doorzoeken. De woning is immers boven een bakkerij, als ik het mij wel herinner.

— Ja, een lunchroom. Die is nu natuurlijk gesloten. Het huis is vrij groot. Vroeger zijn het er twee geweest, maar de scheidsmuur is hier en daar doorgeslagen.

— Nu, wij zullen het wel zien! zeide Raffles kortaf. Wij moeten nu aan het werk. Wij zijn nu tien minuten loopens van het huis ongeveer, en de auto moet hier in de buurt geparkeerd worden.

Dit geschiedde dan ook op een plek, niet ver van den steiger, de starter werd afgesloten, en men mocht nu verwachten dat de wagen niet zoo gemakkelijk gestolen kon worden. Het was bij twee uur in den nacht dus hierop moest worden gerekend.

De vier mannen begaven zich nu aanstonds naar de straat, waar de verhuurinrichting zich bevond. Zij was gesloten, maar in de garage brandde hier en daar elektrisch licht.

Raffles had nauwelijks vijf minuten noodig op het slot van de dubbele deur te openen, die den inrit afsloten.

Snel gingen de mannen naar binnen en sloten de deur achter zich. Haastig liepen zij tusschen de rijen auto's door, en bereikten zoo de achterzijde van de zeer ruime zaal, waar een tweede deur geopend moest worden, toegang gevend tot een kleine binnenplaats, waar de auto's gemakkelijk konden worden gereinigd.

Toen de vier mannen hier bijeen stonden, fluisterde Sundringham heel zacht, wijzend op een lage, smalle deur op een paar meters afstand:

— Dat is de deur waarvan ik U sprak. Die

ramen daarnaast behooren bij den keuken en de dienstvertrekken van de lunchroom. Die deur echter geeft toegang tot een achtertrap, waar langs men de woning van Fatty kan bereiken.

— Weet gij ook of er zich een alarminrichting aan bevindt?

— Dat is mij onbekend! mompelde de jongen man. Als dat zoo was — dan zouden wij dus hier niet binnen kunnen komen.

— Toch wel, denk ik! zeide Raffles glimlachend! De tasch, Brand!

Brand had de tasch met gereedschappen reeds geopend, en Raffles koos er een zonderling gevormd, niet al te groot instrument uit van twee handgrepen voorzien, en dat er uitzag als een kleine cirkelzaag. Het werktuig was bestemd om snel en met heel weinig gerucht een paneel uit een deur weg te zagen.

Alleen de boven- en de onderkant werden behandeld, want met een zeer scherp mes was het betrekkelijk gemakkelijk, volgens de draad van het hout door het paneel te kerven.

De zaag gonsde zachtjes, en vijf minuten later hield Raffles het paneel in zijn hand, stak het hoofd door de gemaakte opening, richtte even het licht van zijn lantaren naar binnen, en zeide op zachten toon:

— Er is een alarmsignaal, en het is blijkbaar pas aangebracht! De tang, Brand!

Een oogenblik later had Raffles de verraderlijke draad doorgeknipt, met de andere hand het klepelje van den wekkerklok vasthoudend, voor het geval het een alarminrichting mocht zijn die ook nog werkt als de stroom wordt verbroken door het doorknippen van de draad.

Nu behoefde hij nog slechts de beide grendels terug te trekken, en den sleutel in het slot om te draaien, en toen kon de deur geopend worden, en gingen de vier mannen binnen.

De trap begon op een meter of drie van de deur. Voor hij er den voet opzette, bekeek Raffles aandachtig de leuning en de onderste trede, maar er was niets verdachts te zien. Voor alle zekerheid echter stapte hij over de eerste drie treden heen, en wenkte de anderen hetzelfde te doen.

Zoodra zij boven waren, op het stikdonkere portaal, luisterden zij met groote aandacht, maar aanvankelijk hoorden zij niets dan elkaanders zachte ademhaling.

Na eenige oogenblikken echter meende Raffles een verward stemmengesels te hooren, dat uit een vertrek op vrij verren afstand moest komen.

Daar er nergens een spoortje licht viel te bespeuren knipte hij zijn zaklamp aan, en het schijnsel gleed achtereenvolgens over een vier-tal deuren en belichtte het begin van een breede gang, die waarschijnlijk zeer lang was, want het einde viel bij het lamplicht niet te zien.

Raffles trok zijn revolver, en opende behoedzaam de eerste deur.

Hij keek in een fraai gemeubeld slaapvertrek, klaarblijkelijk in gebruik bij een heer, die vrij veel zorg aan zijn toilet besteedde. De gordijnen waren nog geopend, en zwakjes drong het licht van de maan in haar laatste kwartier naar binnen.

Raffles liep de kamer in, knipte het licht aan, na de gordijnen zorgvuldig te hebben gesloten, en beval fluisterend:

— Wees nu op alles voorbereid, en aarzel niet om gebruik te maken van de vuurwapens, want zij zullen ons neerschieten als honden, zoodra zij ons ontdekken!

Maar wat valt er in deze kamer te zien? vroeg Brand ongerust. Zij zullen haar toch niet in een gewone wandkast hebben opgesloten?

— Toch is er iets eigenaardigs aan dit vertrek, Brand! Heb je de treden van de trap geteld? Het waren er 34, dat komt ongeveer met een hoogte van zeven meter. De ramen van de lunchroom echter, tenminste aan de zijde waar we binnen kwamen, bevinden zich met hun bovenkant ternauwernood twee meter van den grond. Ik voeg er nog een halven meter bij tot aan het plafond, maar dan blijft er toch nog een aanzienlijke ruimte blinden muur over — en wel onder dit vertrek!

— Een vloerluik dus? fluisterde Sundringhem ademloos.

— Ongetwijfeld — maar waarschijnlijk zullen wij het vloerkleed wel niet behoeven op te nemen! Kijk eens naar die opvallend groote haardstede, Brand! Hoe onnoozel lijkt daarbij het elektrische haardje! Ouderwetsche schoorsteenen zijn dikwijls heel belangwekkend!

Raffles was op den schoorsteen toetreden, een kolossaal bouwwerk van marmer, prachtig bewerkt met motieven, aan vruchtenteelt en bloemkwekerijen ontleend, tilde het elektrische haardje van zijn plaats en schoof de lap van gele zijde terzij, die de plaats afsloot, waar in vroegere jaren zeker een machtig vuur van eikenblokken oplaaide.

Thans was die leeg, en op den vloer lag de zwartgeblakerde haardplaat. Raffles greep het

handvat aan een der zijden van die plaat, en kon ze op die wijze gemakkelijk open trekken. Een vierkant gat van omstreeks een meter breed en lang gaapte in den vloer van den schoorsteen!

Een trap, voorzien van ijzeren treden, voerde naar omlaag, en Raffles aarzelde geen oogenblik op den voet gevolgd door Brand en Sundringhem, die trap af te dalen. Henderson echter bleef de wacht houden in de kamer. De drie mannen bevonden zich al spoedig in een soort van gang, en bespeurden bij het licht van hun zaklampen een zwaar gegrendelde deur.

Deze te openen was het werk van een oogenblik, en toen stormden de drie mannen een helder verlicht en zeer fraai gemeubeld vertrek binnen, dat geen enkel raam bezat, en slechts die eene deur als uitgang. Op een rustbank lag Maisy, doodsbleek nog, maar blijkbaar zooeven bij kennis gekomen, want zij staarde eerst vol schrik en toen met een blik van innige dankbaarheid naar de drie mannen, want zij had Sundringham herkend.

Een zwakke kreet ontsnapte haar, en hij moest haar in zijn armen opvangen.

— Kom vlug mede! beval Raffles. Voor ontboezemingen van dezen aard is het nu geen tijd. Ik geloof dat ik iets hoor!

Dat geloof werd binnen een paar tellen tot zekerheid, want plotseling klonken er boven hun hoofd voesttappen, een geluid alsof een stoel werd opgeworpen, en toen de luide stem van Henderson, die 'n waarschuwing schreeuwde. Onmiddellijk daarna klonk het geluid van een heftige worsteling, de val van een zwaar lichaam, vlug achter elkaar kraakten twee schoten, en toen stormde Raffles de trap op, terwijl Brand Sundringham hielp, de nog half bewusteloze jonge vrouw naar boven te dragen.

Toen Raffles het hoofd boven de opening uitstak, bemerkte hij dat de kamer stikdonker was. Misschien had een der kogels de leiding getroffen, of een der bewakers had met opzet het licht gedoofd. Hij hoorde de snelle ademhaling van den reus, die met een paar mannen scheen te worstelen, en hij wilde juist iets zeggen, toen hij een schelle, maar al te bekende stem hoorde schreeuwen:

— Nagel hem aan den vloer vast! Wie het ook is! En als het Sundringham mocht zijn — maak hem dan vooral niet dood!

Het antwoord kwam in den vorm van een doordringende kreet, maar die was niet afkomstig van Henderson! Allen stonden nu weer

in de kamer, en fluisterend beval Raffles aan Sundringham :

— Breng haar naar buiten, vlug wat ! Mijn vriend zal vooruitgaan met een lantaren. Wij dekken den aftocht !

Haastig schoof Sundringham zich langs den muur, tot aan de deur. Flauwtjes waren de gestalten zichtbaar. Een oogenblik daarna was hij buiten. En achter hem, in het midden van de kamer vocht Henderson luidlachend met een paar schurken, die hij had weten vast te grijpen, en wier lot spoedig bezegeld was, want met gekneusde ribben zonken zij op den grond.

De reus snelde op zijn beurt naar de deur, wierp Kelly ter zijde, die hem wilde tegenhouden, en vloog de trap af, de anderen achterna.

Hoe hij had huisgehouden bleek wel, want niemand volgde hem zelfs. Slechts een als een krankzinnige vloekende Kelly deed hen uitgeleide. Zij bereikten dus ongehinderd de auto, die met zeer groote snelheid wegreed, om pas stil te staan in de onmiddellijke nabijheid van een der groote hotels aan de vijfde Avenue.

Het meisje was tot zich zelf gekomen, en had zich dicht in de armen van Sundringham genesteld. Zij sprak geen woord. Raffles deed

de twee jongelieden uitstappen, en zeide glimlachend :

— Hier zou ik maar mijn intrek nemen, als ik U was, Miss Maisy. Hier zijt gij geheel veilig.

— Maar ik heb geen cent — dat hotel is peperduur !

— Dat hindert niet — Uw aanstaande man zal het toch gaarne voor U betalen, want hij is schatrijk !

— Schatrijk ? herhaalde Sundringham verbluft. Helaas niet, Raffles.

— Gij zijt schatrijk ! herhaald Raffles met denzelfden glimlach. Uw oom is van morgen op zijn kasteel gestorven. Het bericht stond in het avondblad. En als ik U was, reisde ik spoedig met deze jonge dame naar Londen, om daar Uw millioenenerven in ontvangst te gaan nemen — tenminste als gij nu nog bij Uw plannen blijft ten haren opzichte !

Als eenig antwoord nam de jonge man het meisje in zijn armen, en kuste haar lang en innig.

Even keek Raffles zwijgend toe, toen duwde hij Brand weer in den auto, gaf Henderson een bevel, en zeide, toen de wagen zich weer in beweging had gezet :

— Als zij wil, kan zij gelukkig worden, want die Sundringham is een man van karakter !

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven een glas fijne champagne

HOOFDSTUK VI.

GEKOCHT — MAAR NIET GELEVERD.

Commissaris Crampton woonde in een der fraaiste huizen van Bronx, niet zoo ver van zijn bureau. Voor den leek moest het wel zonderling schijnen, hoe een man met een salaris van 7000 Dollar per jaar in zulk een klein paleisje kon wonen.

Het was op den derden dag na het gesprek tusschen mijnheer Quibbs en Jesse Kelly, en omstreeks tien uur in den avond toen de huisknechts van Crampton, die met een aantal van zijn beste vrienden dronk en kaartte in een van de prachtig gemeubelde vertrekken van zijn huis hem het bezoek aankondigde van mijnheer Trick, (en der beide hoofdredacteers van de „Daily World”).

Crampton fronsde de wenkbrauwen, en zeide knorrig:

— Wat wil hij? Waarom komt hij mij nu storen?

— Mijnheer Trick zegt dat hij iets heel belangrijks heeft mede te deelen.

De bediende had den naam op fluisterenden toon uitgesproken, maar hij maakte niet-te-min grooten indruk op den commissaris.

Hij wierp zuchtend zijn kaarten neer, verontschuldigde zich bij de dames en heeren die zijn gasten waren, en begaf zich toen naar een kleine ontvangkamer, grenzend aan wat hij zijn werkkamer placht te noemen, ofschoon hij er bijna nooit kwam, en alle zaken van beteekenis aan het politiebureau afhandelde.

In een gemakkelijken stoel, zat een lange, tamelijk slordig gekleede man van een jaar of zestig, met een haviksneus, en doordringende

oogen onder het laag voorhoofd, een gele gelaatskleur en slechte tanden, die maar even de handen begroeting ophief, en dadelijk begon, zonder zijn gemakkelijke houding te wijzigen:

— Spijt mij erg als ik je stoer, Crampton, maar ik moet je noodzakelijk even spreken. Jesse Kelly is van nacht iets voornemens.

— Wat zou dat? Laat hij zijn gang gaan! Wat heb ik daarmee te maken?

— Wel, heel wat! Hij wil voor een heel groot bedrag drank in New York brengen, om zoo te zeggen vlak voor je neus!

Crampton zette groote oogen op, ging langzaam tegenover Trick zitten, en zei verbaasd:

— Sedert wanneer moet ik mij daarom bekommeren? Ik behoef zulke dingen volstrekt niet te weten! De „Daily World” weet ze, naar het schijnt, en bekommert er zich evenmin om!

— Dat is veranderd, Crampton! zeide Trick, den ander met zijn koele, harde oogen doordringend aanziende. Er zijn eenige dingen gebeurd, en die behoor je te weten! De „Daily World” staat er zeer bepaald op, dat je van deze zaak werk maakt.

— Van welke zaak? vroeg Crampton, woedend en verbluft.

— Van dat voornemen van Kelly! Van nacht om drie uur vijftien minuten precies komen zijn mannen met een groote vracht drank, aan steiger 123, tegenover Liberty Street, bij de aanlegplaats van de ponten, en daar zal eveneens een zekere Quibbs komt met de duiten om die drank te betalen. Dat kan

een prachtige vangst voor jouw en je mannen worden, Crampton!

— Maar voor den duivel — ik ben niet van plan hem te vangen! Jij weet drommels goed dat Kelly een vriend is, en voor zoover ik weet is hij ook een vriend van de „World”.

— Dat was hij — en dat was jij ook, Crampton!

— Dat was ik? herhaalde de commissaris afgemeten. Zeggen jullie mij de vriendschap op? Kan ik niet meer op jullie steun rekenen? Wat is er gebeurd?

— Dat kan ik je in een paar woorden wel zeggen, Crampton! Kijk eens hier, de zaken gingen in de laatste maanden niet zoo goed meer. Totdat Brooker, mijn collega, een man wist te vinden, die bereid was een zeer groot bedrag in de krant te steken. Maar — hij stelde zijn eischen! Je zoudt het niet gelooven, maar de man is een ijverig volgeling van Pussyfoot! Een ijveraar van de bovenste plank. Dus — we gooien van morgen af het roer om! We gaan letten op de smokkelarijen — we zeggen de bescherming op aan eenige oude, beproefde vrienden! Tenzij die handelen in den geest van onzen geldschieder! Ik zou je raden, Crampton, daar rekening mede te houden!

Crampton zweeg, en keek somber voor zich uit. De Daily World was een blad van zeer grooten invloed vooral onder die kringen, die de politiek maakten, die over zetels te beschikken hadden, over postjes en gemakkelijke, goed betaalde baanjes. Wie dat blad tot vijand had kon zijn matten wel oprollen, en moest zijn heil in een geheel ander gebied van de reusachtige stad gaan beproeven.

Het was alsof Trick de gedachten van den commissaris las, want zijn lijjige stem vervolgde:

— Je wilde een beetje vlugger promotie maken, Crampton, en dat kun je ook nu nog — maar de middelen daartoe zul je moeten wijzigen! Het spijt mij maar ik ben verplicht je te waarschuwen, dat wij je duchtig zullen aanpakken, als je onder een deken blijft spelen met de jongens van de vlakke!

— Jullie zullen wel een kolossalen draai moeten nemen! zeide Crampton ironisch.

Trick echter haalde de schouders op en zeide bedaard:

— Dat hebben wij wel meer gedaan, als het moest! Een dagblad is een onderneming, vergeet dat niet, geen beschavingsinstituut! Dat is maar een praatje verzonnen ten behoeve

van den onnoozelen lezer, die zich zelf graag voorstelt, als een man, die de beschaving helpt schragen! Een krant is een nieuwtjesfabriek, en de mooiste berichten leveren het meeste op. Maar ik ben hier niet gekomen om een lezing te houden. Je zult ons genoeg doen, Crampton, die zaak van nacht door te zetten, of het loopt leelijk met je af. Je weet wel wat het zeggen wil als de „Daily World” tegen je is!

Dit nu wist Crampton zeer goed! Hij beet zich even op de lippen, woog snel de nadeelen tegen de voordeelen af, en nam zijn besluit.

— Het zal gebeuren! zeide hij knorrig. Maar bindt mij dat ook voor de toekomst?

— Dat geloof ik haast niet! Ten minste wat mij betreft — en als je het maar stilletjes doet. Maar onze geldschieder heeft een specialen hekel aan Kelly, en die moet er stellig bijgelokt worden! Hij noemt hem een pest voor een stad als New York — en hij is er niet ver vandaan, jou met denzelfden titel te versieren! Precies kwart over drieën aan steiger 123. Quibbs is de man met het geld.

Hij was opgestaan en nam zijn hoed van de tafel.

— Hoe weten jullie het? vroeg Crampton, alles behalve opgewekt.

— Wij weten heel wat, Crampton, laat je dat voldoende zijn! En nu wachten wij maar af, wat je plannen zijn, en zullen dienovereenkomstig handelen! Apropos, je hebt zeker onlangs Kelly wel gesproken — hoe neemt hij het op, dat die kleine, aardige Maisy hem ontsnapt is?

— Hoe zou een man als hij het opnemen? Hij is er ziek van! antwoordde Crampton. Wisten jullie die zaak ook al?

— Wij wisten alles! Heb je dat prachtige stuk van Booker in ons avondblad van gisteren niet gelezen over dat gelukje, dat Sundringham te beurt is gevallen?

— Het is zijn geluk dat hij zoo plotseling verdwenen is — Kelly zou hem met eigen hand de hersens hebben ingeslagen, gromde Crampton. En houdt mij nu niet langer op, want ik heb nog heel wat voor te bereiden. Het is een lamme geschiedenis, dat wil ik je wel zeggen! om nog niet eens te spreken van de schade die het mij zal berokkenen!

— Het is kiezen of deelen voor je, Crampton! hernam Trick op zijn sleependen toon. Het is werkelijk beter voor je, als je tenminste voorloopig maar toegeeft. En neem minstens twintig man mee, maar betrouwbare, weet je, want

Kelly zal ook wel met tien man komen opdagen, misschien meer.

Een korte hoofdknik, en de hoofdredacteur van het machtige blad, dat men zich te vriend moest houden, verliet met stijve stappen de kamer.

Crampton keek hem even na, mompelde een zwaren vloek, stond toen met een ruk uit zijn stoel op, en zond dadelijk zijn gasten weg, wan het zou wel eenigen tijd duren, voor hij de noodige maatregelen had genomen.

Van welken aard die maatregelen waren — dat zou dienzelfden nacht nog blijken.

Het was omstreeks half twaalf toen Crampton de agenten had uitgezocht, die aan de onderneming deel zouden nemen, en in alle stilte de noodige posten uitzette in de omgeving van Steiger 123.

Meer dan twintig agenten werden verdekt opgesteld. Eenige huizen, loodsen, en garages, maar zoo dat zij onmiddellijk, op het afgeschoten sein zouden kunnen toesnellen om de smokkelaars te overrompelen.

Natuurlijk zou alles in de grootste stilte moeten geschieden, want Kelly was bijzonder wantrouwend, en hij zou bij het eerste teken van onraad rechtsomkeert maken met zijn snelle boot, en over de breede Harlem River wel weten te ontkomen.

Het was een geluk dat de plek daar vrij duister is, en men kon er een vol uur aan besteden, de agenten bij twee tegelijk op onopvallende wijze in hinderlaag te leggen.

Zij kregen een opdracht, vooral niet te schieten, voor het fluitsein weerklonk, en dan pas, als er tegenstand werd geboden door de smokkelaars. Dd afspraak was dat zij onmiddellijk na het aanleggen van de boot gewaarschuwd zouden worden, en dan tegelijkertijd het schip zouden enteren, voor de smokkelaars begrepen wat er aan de hand was.

Het was precies drie uur in den nacht, toen uit het Zuiden een vaartuig met gedoofde lichten langzaam en voorzichtig Harlem River kwam opvaren.

Tien minuten later begon zij den steiger te naderen, toen plotseling snel achter elkander twee revolvershots klonken, ergens in de buurt van een der loodsen.

Dadelijk klonk de woedende stem van Crampton :

— Vervloekt ! Wie is de ezel die schiet voor het sein ? Bij mijn ziel, alles is mislukt, jullie stomkoppen !

Inderdaad scheen men daar aan boord van het geheimzinnige schip onraad te hebben gerooken, tenminste de snelheid van het vaartuig nam plotseling aanzienlijk toe, en met groote vaart verwijderde het zich weder van den oever. Een paar toegesnelde agenten zonden het eenige revolverkogels achterna, om de achtervolging te beginnen, maar de afstand was te groot, en toen zes mannen in de motorvlet sprongen, om de achtervolging te beginnen, bleek dit vaartuigje op onbegrijpelijke wijze lek te zijn geworden, zoodat het water er reeds een halven voet hoog in stond.

Crampton stampvoette van woede, en liep als een razende heen en weer, tot verbazing van die agenten, die zonderlinge dingen over hem hadden hooren fluisteren, in verband met zijn groote bijziendheid voor smokkelaarszaken en daarmede ging het nachtelijk avontuur uit als een nachtkaars, en kon Jesse Kelly met zijn drank de vlucht nemen. Mijnheer Quibbs was waarschijnlijk ook gewaarschuwd, want hij liet zich volstrekt niet zien.

Crampton zond zijn mannen weg, en begaf zich in zijn auto naar zijn woning. De nachtportier opende hem de deur, en begaf zich toen ter ruste.

Crampton bediende zelf de lift naar de derde verdieping, waar zich zijn prachtig Flat bevond, opende zijn woningdeur, sloot ze achter zich, maakte licht, hing zijn overjas en zijn hoed zelf weg, daar zijn bedienden zich natuurlijk reeds ter ruste hadden begeven, en opende de deur van zijn werkkamer, om daarlangs zijn slaapkamer te bereiken, toen hij verrast op den drempel bleef staan.

Er brandde licht, en mijnheer Trick zat al weder in een gemakkelijken stoel, zijn lange beenen zoover mogelijk uitgestrekt, zijn hoofd op de leuning rustend, en zijn handen over zijn buik gevouwen.

— Wel voor den duivel — begon Crampton verbluft. Wat doe jij hier, Trick ? Waarom ben je teruggekomen ?

— Ik ben niet teruggekomen — ik ben heelemaal niet weg geweest ! antwoordde Trick rustig.

— Niet weg geweest ? herhaalde Crampton langzaam. Wat moet dat beteekenen ? Moet dat soms een grap voorstellen, Trick ?

— Ik vrees van niet — eerder het tegendeel ! Ik heb altijd wel geweten dat je een schurk was, Crampton, maar ik moet mij hebben

vergist of liever gezegd — ik was niet volledig, want je bent een domme schurk ook! Waren mijn bevelen niet zeer duidelijk? Waarom heb je ze niet opgevolgd!

Crampton verbleekte, en vroeg op schorren toon:

— Wat bedoel je?

— Dat weet je zelf heel goed, Crampton! Zoodra je dacht dat ik weg was heb je getracht, je in verbinding te stellen, met Kelly, maar dat lukte je niet, want hij had zijn woning al verlaten, en niemand kon je zeggen waar hij zich bevond. Toen heb je met veel bombarie je zoogenaamde maatregelen genomen, zoodat iederen het vooral duidelijk zou hooren en zien. Je weet dat het maar voor den schijn was — want jij zelf hebt de twee waarschuwendende schoten gelost, die je vriend Kelly op de vlucht joegen! Je stampvoeten was werkelijk prachtig van natuurlijkheid, maar het kon natuurlijk den man niet bedriegen, die je je dienstrevolver heeft zien trekken, en je heeft zien schieten! Het is jammer, Crampton. Ik had je nog een kans willen geven — op mijn woord van eer, maar dat heb je onmogelijk gemaakt! Dit zijn zeker de sleutels van je brandkast?

Trick had de hand in zijn zak gestoken, en liet een boschje sleutels zien.

Rustig vervolgde hij:

— Om die te krijgen, heb ik een lade van je schrijftafel moeten forceeren, maar als je van nacht je plicht had gedaan, al was het dan ook noodgedwongen, en om heel leelijke motieven, dan zou ik ze, op mijn woord van gentleman hebben teruggegeven. Maar je bent een fielt, en een uiterst gevaarlijk sujet, en ik zal je dus straffen, zoo hard ik maar kan!

Crampton slaakte een soort van gebrul, was met een sprong bij zijn schrijftafel, en rukte er de telefoon van af.

Trick bleef doodkalm zitten, en zei schouderophalend:

— Ik ben geen kind, Crampton. Die telefoon is onbruikbaar!

Crampton keek met uitpuilende oogen naar het losslingerende eind geleidingsdraad, wierp het toestel neer, trok met een vloek zijn dienstrevolver en richtte het op Trick, die nog steeds onbeweeglijk neerzat, en bedaard zei:

— Geef je geen moeite, Crampton!

De commissaris haalde den trekker over — hij hoorde slechts het klikken van de haan op de ledige kamer. Het wapen was ongeladen!

Nu pas sprong Trick op. Zijn stem was totaal

veranderd, en klonk nu hard en scherp als een mes, toen hij zei:

— Nu is het mooi geweest, Crampton. Leg dat nuttelooze wapen maar weg. Tracht ook niet je bediende te roepen, want de goede man slaapt — en zeer vast, als tenminste een sigaret met opium nog uitwerking heeft op een man, die van natuur al een slaapkop is! Ik zeide dat ik je schrijftafel heb doorzocht — en dat deed ik heel grondig. Ik heb bijvoorbeeld een aantal papieren in mijn zak, die je zeer noodlottig zouden kunnen worden, als ze gepubliceerd werden! Ik zal ze bewaren en er gebruik van maken, als ik dat noodig acht.

— Wie ben je? vroeg Crampton heesch.

— Ik ben John Raffles — zooals ik Quibbs was, en zooals ik Trick ben geweest, antwoordde de groote avonturier. Een van mijn vrienden heeft je den geheelen avond gevolgd in een uniform van agent, zoodra je dit huis verliet. Hij heeft alles gade geslagen wat je deed, en hij is je vooruitgereden op een snelle motorfiets, om mij hier rapport uit te brengen.

Raffles wenkte naar een tweede deur, en toen Crampton zijn bleek, vertrokken gelaat daarheen richtte, zag hij een jongen man op den drempel staan, in de uniform van politie-agent, en dien hij zich flauwtjes meende te herinneren, dien nacht gezien te hebben bij den steiger.

— Houdt hem goed in het oog, Charles, terwijl ik die kast onderzoek! beval Raffles streng.

— Je wilt dus mijn ondergang? vroeg Crampton met bevende stem.

— Neen, jij lafaard, ofschoon je dien zoudt verdienen! zeide Raffles vol minachting. Je taak is, de burgerij van deze stad te beschermen, tegen het geboefte, en in plaats daarvan verlaag je je tot een medeplichtig helper der schurken die je moest helpen uitroeien! Indien de politie van deze stad werkelijk was wat zij behoorde te zijn, dan zou de misdaad hier niet zoo welig kunnen tieren als zij doet — als giftig onkruid, dat je moest helpen uitroeien!

Vol walging wendde Raffles zich van den kerel af, zijn fijne vingers gleden over de nummerplaat en binnen vijf minuten had hij de kast geopend.

Hij nam er al het geld uit dat er lag, op de effecten na, stak het rustig in zijn binnenzak, en zeide:

— Van al dat gestolen geld ontlast ik je, Crampton. Het is je gegeven door smokkelaars,

dieven en moordenaars, om je stilzwijgen en je hulp te koopen! Nu laat ik je alleen, en ik waarschuw je — neem je voor mij in acht, want ik zal onverbiddelijk zijn, als je op dezen weg blijft voortgaan!

Een wenk aan Brand, en de twee mannen stonden reeds op de gang, sloten de kamerdeur met den sleutel, en waren reeds lang buitenshuis, voor Crampton van zijn schrik en woede bekomen was.

De volgende aflevering bevat :

Slaven der Onderwereld.

VERSCHEENEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

**Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.**

Voor België 2 francs.

Voor België:
2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885